

PÅ EN SNØHVIT DUES VINGER

La oss bøye våre hoder.

Kjære Herre, vi takker Deg i kveld for løftet om den Herre Jesu komme, hvor vi vil møtes i et stort møte der det aldri vil slutte, med gleder og sanger, mens vi priser Deg gjennom de—de endeløse tider som skal komme. Vi ber om Dine velsignelser for møtet i kveld. Vi ber om Dine velsignelser for dette tabernakel, for dets ansatte, dets pastorer, dets medarbeidere, assisterende pastorer, og alle.

² Vi ber Deg om å velsigne disse, Herre, som har kommet mange miles for å være i møtet, legg Din nådes hånd over dem når de reiser tilbake til sine hjem. Gi det, Herre. Må vi møtes mange flere ganger sammen på dette stedet kalt Guds hus, for tilbedelse. Velsign de som er tilkoblet i kveld, Herre, gjennom telefonen. Må enhver ufrelst person finne Jesus Kristus som sin Frelser, i kveld; helbred alle de syke og plagede, Far, Din tjener melder seg til tjeneste, i Jesu Navn. Amen!

³ Herren velsigne hver enkelt av dere. Så glad for å være her i kveld. Jeg kom akkurat inn da broder Ernie sang den siste delen av sin sang, *På en dues vinger*. Virkelig vakkert dikt, virkelig vakkert, og jeg—jeg vet det er i rett tid. Så nå, er vi virkelig takknemlige.

⁴ Og til alle dere som er tilkoblet i kveld over hele landet, jeg ønsket dere bare var her og så denne ventingen, forventningene i folkets ansikter mens de har stimlet seg sammen i bygningen i kveld; og har en vidunderlig stund.

⁵ Vi ønsker å takke broder Jack Moore, og søster Moore, og broder Noel, broder Boutliere, broder Brown, alle disse medarbeiderne her, hele tabernaklet, hele personalet, for at de inviterte oss tilbake.

⁶ Det var en... virkelig en...en slags...kunne ikke si en tilfældighet, det var simpelthen bare Guds hånd som fikk det til. Det er en broder her som hadde en drøm for en stund siden, om dette som skjer, sa jeg “stod i et par hvite bukser, i indianske mokasiner.” Og det var helt nøyaktig slik jeg sto da jeg ringte broder Jack for møtet her, helt nøyaktig, (i Carson, Colorado) Indianske mokasiner og et par hvite levi-bukser på; broder Leo, om du hører på, jeg møtte deg nettopp noen få minutter senere. Så det var da møtet fikk sitt fødested, akkurat der.

⁷ Nå er det søndag kveld; jeg vet mange av dere vil kjøre hele natten hjemover i kveld, noen av dere vil kjøre på morgenen. Jeg har to dagers kjøring foran meg. Og derfor vil vi—vi ikke

holde på dere veldig lenge. Og jeg har prøvd å gjøre dette til en gammeldags kveld, kvelden da broder Brown, og broder Jack, og alle vi som pleide å be for de syke for mange år siden, vil be for de syke på samme måten som vi gjorde da.

⁸ Nå, kan dere høre meg der bakerst? Jeg bare fortsetter å senke disse mikrofonene fordi jeg er hes.

⁹ Og så ønsker jeg å...Bare en liten ting, denne lille hendelsen som skjedde. Ja, de fortalte meg for en stund siden at det var en broder, kanskje her i møtet i kveld, som nettopp hadde kommet ut av denominasjonalismen; kom inn til Shreveport, ønsket å høre om Budskapet. Og han rotet seg bort, han visste ikke hvor han var, så han gikk ned i byen. Han så en menneskemengde, han sa, "Er det der Billy Branham skal forkynne?"

¹⁰ Han sa, "Nei, det er der Billy Graham forkynner ved—ved bruk av en—en film."

¹¹ Han sa, "Vel, jeg beklager, jeg—jeg har tatt feil sted."

¹² Han sa han kom oppover, han sa, "Nå hvor kan jeg gå, Herre?" Sa han begynte å gå oppover denne hovedgaten. Jeg vet ikke hva det er, det er en stor kirke her oppe ved enden. Texas Street. Og der var det et stort hvitt kors oppe på en kirke. Sa Herren fortalte ham, sa, "Bare fortsett å gå." Sa...da han kom dit, var det...Sa, "Vel, her må det være, det er mange biler parkert rundt her." Og sa, "En brud og brudgom kom gående ut av kirken." Det var i går kveld, det var et bryllup der, jeg så det kom ut. Herren sa, "Nå, det er hva det er. Du kommer ut av denominasjonalisme for å gå inn i Bruden, for å gå med Brudgommen." Skjønner? Skjønner?

¹³ Jeg bemerket til min kone, da vi kom nedover gaten, hvordan månen og stjernen hang rett over korset, da vi beveget oss oppover mot det. Jeg tror jeg bare ser på små ting som det, følger på en måte kanskje med min tro på Gud og min tjeneste.

¹⁴ Jeg tenkte i kveld, i Tucson, det har seg slik at Victor Le Doux, han var denne franskmannen...han er en ekte franskmann. Jeg tror jeg fortalte dere forleden dag, at da jeg var ferdig med å tale, prøvde å skille denominasjonalisme fra virkelig kristendom...Og en mann ga meg et...slags kort foredrag om det, fra en kjent denominell pinsemenighet.

¹⁵ Og så Danny Henry, jeg tror han er fetteren til en filmstjerne eller noe, og han var en baptist; og han sprang ned til plattformen, og bare kastet armene sine rundt meg og sa, "Broder Branham, jeg håper ikke dette høres gudsbespottende ut, men det kunne vært det 23. kapittel av Johannes Åpenbaring." Og da han begynte å si noe annet, begynte han å tale i tunger.

¹⁶ Og dette, tre franske mennesker. . . En fransk dame (stor, krafig dame, mørkhudet, fra Louisiana, hun sitter kanskje her i kveld) skrev det ned på en papirlapp, hva han sa. Så skrev Victor Le Doux, en forkynner, ned det samme; og de sammenlignet notater, eller skulle. En lyshåret mann (på en måte blondt hår) som sto langt bak, hadde gått så langt bak han kunne, kom gående opp, og ville se disse notatene. Han var oversetteren av fransk i F.N. Og alle tre notater var like.

¹⁷ Og Det sa dette:

For di du har valgt denne vanskeligere vei. . . Du har valgt den, du har tatt. . . valgt den ved ditt eget valg.

Selvfølgelig, vi vet det. Moses måtte ta sitt valg. Sa:

Dette er den presise og korrekte veien, fordi det er MIN VEI.

Og for en—for en herlig avgjørelse du har tatt!

Sa:

På grunn av dette, venter en stor del av Himmelen deg.

Og dette i seg selv er det som vil gjøre, og tilveiebringe, den enorme seieren i den Guddommelige Kjærligheten.

¹⁸ Alle tre var like. Jeg trodde jeg hadde det i Bibelen min i kveld, (jeg så inni, men jeg hadde ikke), den originale kopien av det.

¹⁹ Danny Henry kan ikke. . . som meg selv, kan han knapt god engelsk, langt mindre fransk. Hvis du legger merke til i det, er det som det franske språket, de setter verbet før adverbet. Og tolkningen av alle tre var eksakt like.

²⁰ Danny Henry, en stund siden, han laget. . . Danny hører kanskje på i kveld. Victor Le Doux gjør kanskje, for jeg går ut fra han er i Tucson. Og dere i Tucson i kirken, tabernaklet, Tucson Tabernacle hvor broder Green er pastoren; broder Victor Le Doux, vet jeg er i et teltmøte helt nederst i Park Avenue hvor den kommer ut på Highway 80, i denne retningen. Og hvis du er der ute i morgen kveld og neste kveld, hvor lenge han nå vil være der, gå og hør ham; og Danny er kanskje med ham. Og det kan være at de hører på fra tabernaklet i kveld, jeg vet ikke.

²¹ Danny dro til Jerusalem rett etter det, og sa han lå der i graven på bordet. . . steinbordet som Jesus lå på, som et lik rett før Sin oppstandelse. Og sa, plutselig kom han til å tenke på meg; og sa han sprang ut, begynte å gråte, og han gikk ut. Og han ble ledet. . . Han er en mann som lager ting av stein; sliper steiner, mente jeg. Sa han gikk til der de sier korset ble slått ned, og han bare fikk av. . . slo av en liten steinbit omtrent som. . . åh, en tommes firkant, eller noe; puttet den i lommen sin, og var begeistret over å bringe den hjem.

²² Da han gjorde det, sa noe til han, “Lag et par mansjettknapper til broder Branham ut av den.” Så han la den i syren, og den forandret farge fra den vanlige kalksteins-lignende steinen til en blodsteins-stein. Og han laget mansjettknappene.

²³ Og da han gav dem til meg, han hadde ikke lagt merke til det, men rett igjennom midten av begge mansjettknappene gikk den rette, smale stripen. Jeg har dem på i kveld, for å be for de syke. Ser dere, en—en blodstein-farge, likt det dryppende blodet; med den rette, smale linjen tvers igjennom. Helt nøyaktig hva profetien hans sa, “den rette og smale vei”; ser dere, i profetien. Jeg viste det til han.

²⁴ Danny, hvis du hører på, du eller broder Le Doux, begge to, i kveld vil det bli en gammeldags kveld da vi skal be for de syke. Jeg er glad for å vandre denne rette, smale vei, Evangeliets vei, Ordets vei, med vår Herre Jesus Kristus.

²⁵ Gud velsigne dere alle. Nå, dere er så fine å snakke til, at jeg bare kommer til å tale en lang stund og jeg kommer til å ha dere her for lenge. Billy sa det er mellom tre og fire hundre mennesker å be for, så jeg må bare skynde meg med vårt budskap så fort som mulig, og så be for de syke.

²⁶ Nå, til folket i Arizona, neste lørdag kveld, er vi over i (kan aldri huske navnet på den byen) Yuma, Arizona, på banketten. Så deretter, i California, følger vi rett på søndag morgen, til Los Angeles og stedene som har blitt forutsagt til å være der.

²⁷ I kveld, vil jeg ta en tekst ut fra Skriften.

²⁸ Forresten, satt jeg på en kafeteria i dag, Morrison's Cafeteria; broder Jack, hans kone, jeg og min kone. Vi gikk over til Morrison's Cafeteria for å ha litt tid sammen, vi hadde ikke vært ute, damene hadde aldri vært sammen. Det var en ung mann som kom bort til meg, hans navn er Green, han er faren til broder Pearry Green. Og han sa, “Vet du, broder Branham, du snakket om en ‘johnny-nål’ her om kvelden.” Det er egentlig en. . .Hva er det? Bobby-nål. Han sa, “Du snakket om en ‘johnny-nål,” sa, “Jeg har en ‘johnny-nål’ til deg.” Han ga den til meg.

²⁹ Nå, det er en “johnny-nål,” damer, den vil ikke fungere i håret. En “johnny-nål,” han sa—sa han hadde brukt den i årevis, for å holde sidene i Bibelen sin nede. Så han sa, “Jeg vil gi deg en ekte ‘johnny-nål.’” Så, broder Green, om du er her et sted eller hører på, den “johnny-nålen” er førsteklasses, holder det helt riktig.

³⁰ Nå vil vi gå inn i Skriften med en gang. Og jeg vil dere skal gå med meg nå til Salme 55, og så også Matteus 3. Og mitt emne i kveld var broder Ernies tema: *På en snøhvit dues*

vinger. Nå, jeg vil ikke være i stand til å ta med alle notatene og Skriftstedene som jeg har her, fordi jeg vil bare på en måte hoppe over noen få av dem, og fordi jeg lovet budskapet.

³¹ Om Herren vil, for Yuma neste lørdag kveld, vil jeg tale om: *Vilkårene for bortrykkelsen*, om Herren vil.

³² I Salme 53 . . . tilgi meg, Salme 55.

Vend øre . . . (Unnskyld? 55, ja, sir.)

Vend øre til min bønn, O Gud; . . . skjul deg ikke for min inderlige bønn.

Lytt til meg, og svar meg: Jeg flakker omkring med min bekymring, og stønner høylytt;

For fiendens røst, under trykket fra den ugudelige: for de velter ondskap ned over meg, og i vrede hater de meg.

Mitt hjerte vrenger seg av angst i mitt indre: og dødens redsler har overfalt meg.

Fryktløs og bevende anliggender er kommet over meg, og redsel har overveldet meg.

Så sa jeg: Å, om jeg hadde vinger som en due! For da ville jeg fly bort, og finne ly.

Se, jeg ville fare langt bort, og slå meg ned i ødemarken. Sela. (Sela betyr "Amen.")

³³ David, en elsker av ødemarken, da han kom i nød og folket ikke ville tro han, og fienden hadde kommet over han, sa han, "Om jeg hadde en dues vinger, ville jeg fly ut i ødemarken og bli der." Hvor mange ganger har jeg tenkt det samme! Om jeg kunne ta rifla min ned fra veggen, campingbagen min, gå ut i villmarken og aldri komme tilbake. Jeg har spurt Herren om jeg kan leve til jeg ser dagen . . . jeg vil ikke ha en begravelsseremoni, jeg sa, "Om jeg bare kan gå ut i skogen et sted, sette gamle 'Blondie' mot treet, . . ."

³⁴ Det er rifla mi, beklager, jeg—jeg—jeg sier det på vegne av min kone som sitter her. Du vet, den rifla en broder her ga meg for flere år siden, jeg har drept femti-fem trofeer med den, uten å bomme ett skudd, noen av dem på syv til åtte hundre yards. Jeg kaller den "Blondie" fordi min kone er en brunette, så hun sa jeg bryr meg mer om rifla enn om henne. Men . . .

³⁵ Så, jeg—jeg vil gjerne sette den mot et tre, og si, "Herre, la Joseph finne den en dag." Jeg vil gjerne ta vingene til en due og fly avsted.

³⁶ Men akkurat som en gang oppe i fjellene og iakttok en ørn, og så han fløy avsted, (du kjenner min historie om det), jeg sa, "Det er godt å være her, Herre; som Peter sa, 'kunne vi bygge tre tabernakler.' Men nede ved foten av fjellet, venter de syke

og lidende, venter de bortkomne og døende.” Så la oss gjøre hva vi kan mens det er dag, og en dag vil det bli en. . . vil en hvit Ørns vinger komme ned, Han vil bære oss avsted.

³⁷ Nå i Matteus 3:16, vil jeg gjerne lese 16 og 17.

Og da Jesus var blitt døpt, kom han straks opp av vannet; og, se, himmelen åpnet seg for ham, og han så Guds Ånd fare ned som en due, og komme over ham:

Og se fra himmelen lød en røst, som sa, Dette er min Sønn den elskede, i ham har jeg velbehag. (Med andre ord, “i ham jeg har velbehag å bo i.”)

³⁸ Nå vil vi snakke noen få minutter om denne fuglen. En due har alltid vært en av mine favoritt-fugler. Og når en tenker på en due, er en due egentlig. . . og en brevdue er den samme fuglen. En brevdue er en temmet due. De er begge den samme familien. Jeg har slått det opp og det er den samme familien. En brevdue og en due, de er begge av den samme familien. Oppførselen til disse fuglene er enestående.

³⁹ Jeg forkynte her, for noen få år siden, i et teltmøte her ute med broder Moore, om: *Lammet og duen*. Jeg antar at dere alle husker det; og hvordan duen er den mest rene fuglen som vi har, og lammet er det mest saktmodige dyret som vi har. De er begge til å ofres fugl og dyr.

⁴⁰ Hvor vakkert det billedliggjøres her som at Jesus er Lammet, og Gud er Duen. Og duen ville ikke satt seg på en ulv, hans natur er ikke riktig. Den kunne ikke satt seg på en hund, hans natur er ikke riktig. Det måtte være på et lam; de to naturene måtte være like. Og det er slik vi må være, vår natur må forvandles fra den brølende synderen til saktmodigheten til et lam.

⁴¹ Og la du merke til at Duen ledet Lammet? Og legg merke til, Lammet ga avkall på alt Han hadde til Duen. Og se hvor Duen ledet Ham: til korsfestelse for syndene til oss alle.

⁴² Nå, Duen av. . . Gud ønsket å representere Sin Sønn, Han var representert ved det mest rene og saktmodige dyret på jorden, en jord-bundet skapning; men da Gud representerte Seg Selv i himmelen, var ved den saktmodigste og mest rene fuglen som er i himlene, en due.

⁴³ Nå, duer varierer, det er mange forskjellige varianter av dem. Vanligvis er vår turteldue en slags gråaktig fugl. Og så er det en sørgedue, og så er det kveldsduen. Det er også kalt sonoraduen som vi har hjemme, han er en liten, grå type; bitte, liten type med røde striper på vingene. Det er mange forskjellige typer duer, og de varierer i farger. Slik er det også med brevduer.

⁴⁴ Nå, duen er en veldig spesielt konstruert due, fordi hans vaner er at han ikke kan spise noe som er urent; han kunne bare ikke gjøre det, fordi han er ikke bygd for det.

45 Nå, jeg har alltid snakket om at duen er symbolet på Gud, og kråken er symbolet på hykleren. En kråke kan sitte ute på et gammelt dødt kadaver og spise, hele dagen lang, og fly rett ut på åkeren og spise hvete med duen. Men duen kan spise hvete helt fint, men den kan ikke spise det døde kadaveret. Skjønner? Han kan bare ikke gjøre det, han kan ikke fordøye det. Og jeg lurte på hvorfor han ikke kunne gjøre det; de er begge høns, begge fugler. Men hvorfor? Det er måten de er bygget på.

46 Det er slik det er med en ekte kristen. En...bare en denominell kristen kan bare ta hva som helst, men en ekte, gjenfødt kristen kan ikke ta tingene i verden. Han er konstruert annerledes.

47 Jeg fant ut at duen ikke har noen galle. Det er ingen galle i en due fordi han har ikke bruk for den.

48 Så det er slik det er med en kristen, han trenger ingen bitterhet, skjønner, for han kan bare spise Guds Mat. Og det trengs ikke bitterhet for å fordøye det; trengs kjærlighet, skjønner, så han...for å fordøye maten. Bitterhet: "Åh," de sier, "vel..." de er uenige med Det. Men kjærlighet tar alltid imot Det, Guds Ord.

49 Nå, han har ingen galle, så derfor kunne han ikke...det er bare imot ham å spise noe dårlig. Og hvis han gjorde det, ville det drepe ham. Men det er ingen fare, han kommer ikke til å spise det (hm-hmh), for han har ikke lyst på det.

50 Og slik er det med en ekte kristen. Visste du at en ekte kristen ikke engang tilregnes synd i det hele tatt? David sa, "Salig er det mennesket som Gud ikke tilregner synd." Når du er vasket i Lammets Blod (ikke ved liksom-tro, men virkelig Lammets Blod), tilregner Gud deg ikke noe som er gjort, fordi du er under Blodet og Han ser det ikke. Det er et Blod-offer; det eneste Han kan se deg i, er slik Han så deg før grunnleggelsen av verden da Han satte ditt navn i Livets Bok hos Lammet. Det er alt Han kan se på, fordi du er gjenløst fra alt som noen gang ble gjort, du er vasket i Lammets Blod. Derfor er det ingen galle i deg, det er ingen uren vane i deg, fordi Lammets Blod har gjort dette; og Gud kan ikke tilregne deg synd etter at du har fått et synd-offer som ligger der og venter på deg.

51 "Vel," sier du, "det gir meg mye rom da, broder Branham, jeg kan gjøre hva jeg vil." Det gjør jeg alltid; alltid. Men når en mann virkelig kan se hva Jesus har gjort for ham, og snu rundt og gjøre noe tvert imot Ham, viser det at han aldri mottok Kristus.

52 Jeg har en liten kone som sitter bak der. Hun er ti år yngre enn meg, og er grå som jeg er. Grunnen er fordi hun har stått mellom meg og—og verden på utsiden. Om jeg skulle dra til

utlandet, og jeg hadde. . . Ville ikke dette være litt av en slags familie å leve i, om jeg hadde samlet familien min rundt meg og jeg hadde sagt: “Hør her, fru Branham, du skal være klar over at du er fru William Branham. Du skal ikke ha noen andre menn mens jeg er borte. Du skal ikke kaste blikket på noen andre menn,” og alle disse ting. “Ikke flørt i det hele tatt. Om du gjør det, vil jeg skilles fra deg når jeg kommer tilbake.”

⁵³ Og hun ville snu seg rundt og si, “Nå, min gode mann, jeg vil fortelle deg noe også. Du skal ikke ta med ut noen annen dame mens du er borte. Du skal ikke gjøre *dette* og *det*. Om du gjør det, kan du bare anse på deg selv som fraskilt når du kommer hjem.”

⁵⁴ Nå, ville ikke det være en kjærlig familie? Skjønner? Nei! Om jeg virkelig elsker henne. . . Selv om jeg tror at om jeg gjorde en feil og snublet og gjør noe galt, tror jeg hun ville tilgi meg for det fordi hun elsker meg. Og om hun gjorde det, tror jeg at jeg ville tilgi henne for det; ja visst, fordi jeg elsker henne. Men om jeg elsker henne som det, så lenge som jeg elsker henne som det har hun ingenting å bekymre seg over. Selv om hun ville tilgi meg, ville jeg ikke såret henne for alt i verden. Jeg—jeg—jeg ville følt meg som den skyldigste fyren i verden, jeg kunne ikke ventet til stunden da jeg kunne fortelle henne om hva jeg hadde gjort, fordi jeg elsker henne. Vel, det er. . . Om jeg elsker henne med *filio* kjærlighet som det, hvor mye større ville min *agape* kjærlighet være til Jesus Kristus?

⁵⁵ Selv om jeg kunne ha røkt en sigarett, jeg har aldri i mitt liv; men om jeg gjorde, kunne Han ha tilgitt meg for det, jeg tror Han ville. Om jeg tok en drink, jeg har aldri i mitt liv, men jeg tror Han ville tilgitt meg for det. Og jeg elsker Ham for mye, (Gud, hjelp meg) jeg ønsker ikke å gjøre noe slikt som det, skjønner, fordi jeg elsker Ham. Slike ting er borte fra meg, fordi da Han forvandlet meg fra en kråke til en due gjorde det en forandring, min appetitt og ting forlot meg; da er synd ikke tilregnet meg fordi jeg ikke har til hensikt å gjøre det, det er ikke i meg å gjøre det.

⁵⁶ En annen fantastisk ting nå om denne duen. Den er en underlig fugl. Har du noen gang sett alle fuglene. . .

⁵⁷ En av mine favoritt-fugler er en rødstrupe. Nå, dere gutter slutt å skyte på rødstrupene mine, skjønner, for jeg vil ikke at dere skal gjøre det. Rødstrupen min, vet du hvordan han fikk sitt røde bryst? Du vet, en dag var det en Mann døende på korset, ingen ville hjelpe Ham, Gud hadde forlatt Mannen, og Han var døende. Hans hender hadde nagler i seg, Hans føtter og Hans side blødde, krone på Hans hode og torner, blod rant over Hans ansikt. Og det var en liten fugl som kom forbi, en liten, brun fugl. Og den så på det, var. . . tenkte det var det sørgeligste syn den noen gang hadde sett. Og den visste den

bare var en liten fugl, men den så på de enormt store, gamle grusomme romerske naglene kjørt inn i Hans hånd, og den fløy bort med sitt lille nebb og prøvde å dra dem løs. Den fikk brystet sitt helt badet med blod, siden da har det vært rødt. Jeg ønsker mitt bryst beskyttet med Hans blod, også, forsvare Det når jeg kommer for å møte Ham. Jeg elsker en liten rødstrupe.

⁵⁸ Men, du vet, en liten rødstrupe må ta et bad; men, du vet, en due trenger ikke; nei. Den har en slags olje på innsiden av seg som oljer den og holder den ren fra innsiden og ut. Vet du det? Duen har! Duen oljer seg selv. Har du noen gang tatt opp en, kjent lukten fra den, en brevdue eller noe? Det er olje som er produsert fra innsiden av den. Kroppen dens danner en oljekjertel som alltid holder fjæra rene på utsiden fordi den er ren fra innsiden og ut. Det er riktig. Den er en fantastisk liten fugl.

⁵⁹ Nå, jeg vet man kan jakte på dem her, tror jeg, i Louisiana. Ikke gjør det! Åh, jeg kunne ikke gjøre det. Jeg antar om jeg var sulten, ville det vært greit, men jeg—jeg kunne bare ikke ha trykket på avtrekkeren mot en om jeg måtte.

⁶⁰ Der er. . . En due har en stor underlig greie i vår familie. En dag da min bestemor. . . Hun kom her oppe fra i Kentucky, fra Cherokee-reservatet. Hun var døende, en liten dame, og hun var. . . De hadde. . . Jeg tror de kaller det lymfe-tuberkulose eller noe, hun var døende. Og bestefar knelte ned ved siden av sengen; mens mamma, tante Birtie, tante Howlie, alle sammen knelte rundt sengen; onkel Charlie, (bitte liten, fire-år-gammel gutt) babyen; mamma, den eldste, var omkring tolv år gammel. Og hun hadde kjemmet sitt svarte hår ut over sengen, og hun begynte å synge, “Klippe, Du som brast for meg, la meg skjule meg i Deg,” da hun var døende. Bestefar, på den tiden, var ikke en kristen. Jeg døpte ham da han var åtti-syv år gammel, i Jesu Kristi Navn, ved nedre del av elven der hvor Herrens Engel kom til syne.

⁶¹ Men mens hun sang denne sangen, med sine svake små hender opp i været, fløy en due inn døren; kom rundt, satte seg ned ved sengegavlen, begynte å kurre. Gud tok hennes sjel.

⁶² Jeg dro over til London, England med broder Jack og med broder Gordon Lindsay, og det hadde vært en dame ved navn Florence Nightingale (hevdet å være, tror jeg, et oldebarn eller noe av den avdøde Florence Nightingale) som skrev mange brev til meg. Hun var nede i Sør-Afrika, døende med en kreft. Og hun hadde et bilde; du har sett det i boka. Jeg har aldri sett et levende vesen som det i mitt liv. Broder Jack, tror jeg, var med meg den dagen. Vi gikk inn i huset til en forkynter, på prestegården, like bak kirken hvor de hadde brakt henne.

⁶³ Mens vi fortsatt var ute på. . . hvor flyet kom ned, etterlyste de oss, og hun var i en ambulanse der da; hadde blitt fløyet opp

fra—fra nede i Sør-Afrika, vitende om at jeg kom til England på den tiden. Forkynneren tok henne til prestegården, så vi dro tilbake dit for å be for henne.

⁶⁴ Jeg har sett mange syke mennesker, men hennes små armer så ikke ut til å være mer enn en tomme i bredden, hennes—hennes hodeskalle der den går i sammen, du kunne se det. Og hun. . . hennes lemmer langt her oppe rundt hoftene hennes var ikke mer enn *det*, omkring to tommer i bredden, bare beinet. Og hun kunne ikke løfte hendene sine, hun var for svak til å løfte hendene sine. Og hun prøvde å si noe, og jeg kunne ikke forstå henne. Og da jeg til slutt kunne høre, gjennom en sykepleier tror jeg, sa hun, “Broder Branham, be om at Gud vil la meg dø.” Hun kunne ikke. . . ønsket ikke å leve. Og jeg la merke til, og tårer rant nedover langs kanten av kinnbenene hennes. Hvor hun fikk nok væske så hun kunne gråte, vet jeg ikke; for årene hennes hadde kollapset, og hun var i en forferdelig tilstand. Siden jeg kom for å be for syke, kunne jeg ikke be om at hun skulle dø. Men hun bare så ut til å ikke kunne dø, hun bare levde videre.

⁶⁵ Jeg knelte ned med pastoren deres, i rommet for å be. Og da jeg knelte ned for å be, fløy en lite due opp ved vinduet; og begynte å kurre. Da jeg var ferdig med å be, trodde jeg det var en tam due der et sted. Tåkete på utsiden, som England er, de Britiske Øyene der. Og denne lille duen sluttet å kurre, og fløy avsted. Jeg gikk bort og la hendene på henne og påkalte Herrens Navn. Og kvinnen er en flott stor, sterk frisk dame i dag, på en Dues vinger.

⁶⁶ Den holder seg selv ren fra innsiden. En kristen gjør det også, han renses fra innsiden. Det holder ondskapen. . . Han trenger ingen galle for å fordøye noe, for han spiser det ikke. Skjønner? Han er ren fra innsiden og ut.

⁶⁷ Nå, vi legger merke til at denne fuglen. . . Mange ting har jeg skrevet ned her, men klokken fortsetter å gå rundt. Denne fuglen var også brukt i det Gamle Testamente til ofring, til soning og til rensing. La oss bare referere her til ett i 1. Mosebok 15:9. La oss tenke på dette verset bare for en stund. Nå, Abraham var. . . spurte Gud her, hvordan ville Han gjøre det. Og Gud sender Sitt Ord tilbake til Abraham, og Han gjør det på en underlig måte. Begynn med omkring. . . La oss begynne med det 1. verset. Liker ikke å stresse dette.

Etter dette kom Herrens ord til Abraham i et syn, . . .

Ser dere, Abraham var en profet, så han så visjoner.

. . . Frykt ikke, Abraham: Jeg er ditt skjold, og . . . lønn skal være meget stor. (Jehova-Manasse, ser dere.)

Og Abraham sa, He-. . . sa, Herre Gud. . . (Legg merke til stor H, “Herre Gud.” Elohim! Skjønner?) . . .

Herre Gud, . . . (i visjonen) . . . hva vil du gi meg, du ser at jeg går barnløs bort, og det blir Elieser fra Damaskus som overtar mitt hus?

Så sa Abram, Se, du har ikke gitt meg barn: og, se, en som hører til i mitt hus skal arve meg.

Og se, Herrens ord kom til ham, og det lød slik, Han skal ikke arve deg; . . .

Hadde gitt ham et løfte, vet dere. Ikke . . . Ser dere, akkurat da ville Abraham ha mislyktes, men løftet er betingelsesløst; pakten, betingelsesløs.

. . . men en som skal komme fra ditt eget liv skal arve deg. (Og han er hundre år gammel nå.)

Så tok han ham med utenfor, og sa, Se nå opp mot himlene, og tell stjernene, om du er i stand til å telle dem: så sa han til ham, Slik skal din ætt bli. (En mann uten barn, og nå ett hundre år gammel.)

Og han trodde på Herren; og det ble tilregnet ham til rettferdighet.

Så sa han til ham, Jeg er Herren som førte deg ut fra Ur, ut fra kaldeerne, for å gi deg dette landet som arv.

Og han sa til Ham, He- . . . Herre . . . eller Herre . . . hvordan skal jeg vite at jeg får arve det?

68 Lytt nå til dette.

Da sa han til ham, Kom hit til meg med en tre år gammel kvige, og en tre år gammel hunningeit, . . . (følg med på treerne nå, "tre år gammel") . . . og en tre år gammel vær, og en turteldue, og en dueunge. (Begge det samme folket, begge det samme. Se, han brukte det som offer som forbilde på Jesus.)

69 Pakten var inngått . . . Du vet, hvordan han skilte dem fra hverandre, og hvordan dette . . .

70 Eller i gamle dager, da de tok . . . inngikk en pakt, tok de og skrev avtalen ned. Og drepte et dyr, sto imellom det; rev avtalen i to, en person tok en del . . .

71 Slik det kinesiske vaskeriet brukte å gjøre. Kineseren her, han kunne ikke skrive engelsk, så han skrev på der og rev et stykke papir og ga deg en del. Og dere—dere husker de kinesiske vaskeriene da de brukte å gjøre det. Og du . . . deres—deres to kanter måtte passe, for å få klærne dine. Skjønner, du kunne ikke lure ham, for han hadde den andre enden av det. Du kan kanskje kopiere navnet ditt på nytt, men du kan ikke rive det papiret på nytt. Skjønner? Så, han hadde . . . det måtte være det samme papirstykket.

72 Så det var slik de gjorde det i de Orientalske dager, lenge . . . eller for lenge siden i Østens dager. De drepte et dyr,

sto i mellom det, rev geiteskinnsstykket i to, en tok en . . . Og da paktene var bekreftet, brakte de stykkene sammen og de måtte passe helt nøyaktig sammen.

⁷³ Nå, det Gud viser ham her er dette, ved disse ofrene, taler om Kristus; om hvordan Gud tok Jesus til Golgata og rev Ham i stykker, og mottok legemet opp inn i Himmelen og sendte Ånden ned over oss, så den samme Ånd som var på Ham må være på deg for å passe sammen med Legemet, for å være Bruden i endetiden. Skjønner? Skjønner? Det er riktig. Skjønner? Vil ikke være en denominasjon, nå. Det vil være Ordet, hva Han var. Skjønner?

⁷⁴ Men slik som det Ordet må komme til Ord, slik som celle i et menneske. Du vet, når din—din kropp blir bygget, er det ikke en celle av et menneske, neste av en hund, og neste av en gris. Åh, nei, nei. Det er alt menneske-celle. Det er slik Kristi Legeme er, *alt* er Guds Ord. Ikke bare deler av Det, noen tradisjoner lagt til Det; nei, Det er *alt* Kristi Legeme.

⁷⁵ Nå, vi finner her at han brukte både en turteldue og en dueunge, fordi de er akkurat den samme familien. Nå, du vil alltid . . .

⁷⁶ Så legg merke til (jeg bare refererer til noen av disse Skriftstedene) 3. Mosebok 12, og det 6. verset. Vi finner her at hvordan en kvinne blir rensset; om kvinnen fikk en baby, måtte hun vente. Om det var en gutt, måtte hun vente i tretti-tre dager før hun kunne komme inn i forsamlingen med duene, for renselse. Om hun fikk en jente, måtte hun vente nitti-seks dager før hun kunne komme inn i forsamlingen.

⁷⁷ Nå finner vi her, det 6. vers.

Og når dagene for renselsen hennes er fullført, enten det er for en sønn, eller en datter, skal hun komme til presten med et årsgammelt lam som brennoffer, og en dueunge, eller en turteldue som syndoffer, til døren til sammenkomstens telt:

⁷⁸ Ser dere, hun kan ikke komme inn enda for hennes dager er ikke over enda, men hun kan gi dette til—til presten ved døren, som sitt offer. Ser dere, enten en turteldue eller en dueunge. De er begge samme familie.

⁷⁹ Nå det—nå det var brukt til soninger, og i soningen for synd, en due. Eller for spedalskhet, som er et bilde på synd, brakte man to duer: den enes hode ble tatt av, snudd opp ned og blødde på den andre; og så ble den andre duen satt fri. Og når duen fløy, badet den bakken med sitt blod av sin venn, og blodet ropte ut til Gud, "Hellig! Hellig! Hellig er Herren Gud!"

⁸⁰ Kan du ikke se den døende Vennen, Jesus Kristus? Ble drept og stenket på oss, så vi skulle gå fri, mens det roper ut "Hellig! Hellig! Hellig! for Herren." Hvilke nydelige bilder. Skulle ønske jeg hadde litt stemme.

81 Nå sammenlign den store Hellige Ånd som vi nettopp leste om i Åpenbaringen 3:16; brukt av Gud som tegn, var denne duen.

82 Noah ble gitt et tegn, som broderen nettopp sang om det. Gud var misfornøyd, og det var ingenting som ville stoppe Hans vrede, for Han sa, “Den dag du spiser av det, den dag dør du.” Og Noah hadde funnet nåde hos Gud og hadde bygget en ark ifølge konstruksjonene . . . instruksjonene, rettere sagt, som Han hadde gitt ham. Og han hadde flytt opp.

83 Jeg kan forestille meg hans . . . hva som skjedde i de dager da de sa, “Denne gamle mannen oppe på fjellet, en gammel fanatiker, bygger en ark, sier ‘det kommer til å regne,’ og det har aldri regnet.” Men det . . .

84 Noah sa, “Det kommer til å regne, uansett.”

85 Og så vet jeg dagen som han gikk inn, jeg tror hva . . . kan ikke huske hvilken dag det var, jeg tror den syttende mai. Noah gikk inn i arken, og Gud lukket døren.

86 Og skyene begynte å komme, regnet begynte å falle, avløpene begynte å fylles opp, kildene fra dypet brøt fram, alle kildene spydde ut sitt vann. Til slutt gikk folk inn i husene, klatret opp. Den gamle arken sto rett der akkurat som før.

87 Etter en stund da det steg opp under den, begynte den å stige høyere og høyere. Folket banket på dørene og skrek, men det hjalp—hjalp ikke, Noah kunne ikke åpne døren. Gud lukket den, Gud er den eneste som kan åpne den.

88 Slik er det på vår Ark, Jesus Kristus; Gud åpnet døren for oss på Golgata, Han vil lukke den like så sikkert som Han åpnet den.

89 Og den fløt, og videre og videre, kanskje en miles dypt over jordens overflate da denne jorden var ristet ut fra veien . . . fra den—den . . . dens vanlige bane. Og rundt og rundt gikk den, og biter, og trær, og over fjellene og så videre, drivende rundt i førti dager og netter.

90 Og da vindene begynte å roe seg . . .

91 Guds vrede er forferdelig. Hans kjærlighet er ren og Guddommelig; og Hans vrede er like så Guddommelig—like så Guddommelig som Hans kjærlighet er, fordi, Han må avsi dom fordi Han er en dommer. Han er en lovgiver, og lov uten straff er ingen lov. Så det må være en straff til loven. Og overskrider du Guds lover, er det da du må betale straffen.

92 Nå legger vi merke til at etter Noah fløt der oppe, uten tvil sjøsyk fra all den drønningen og hoppingen, og Guds vrede som skviste og knuste, og skrik og så videre. Så begynner det å roe seg ned, ingenting hendte. Dager gikk, ingenting hendte.

Kanskje matforsyningene til dyrene og så videre nesten var slutt, ingenting hendte. Så han tenkte, "Lurer på... jeg kan ikke se ut."

⁹³ Arken var konstruert slik (når du først var inni den), var det bare ett vindu i den, og det var helt i toppen. Du kunne ikke se til sidene, du kunne ikke se noe annet sted enn rett opp. Og det er slik Arken, Jesus Kristus, er. Du kan ikke se på sidemannen, du kan ikke se på noe annet enn Kristus når du er i Arken fordi det er bare én dør, og Han er den Døren vi snakket om denne morgenen. Du må fortsette å se opp, "For den som legger sin hånd på ploget og bare snur seg for å se bakover, er ikke verdig til å pløye."

⁹⁴ Nå, som i denne arken... Og han kunne se lys, og kanskje sollys, men han lurte på hvor han var. Arken fløt fortsatt, han kunne høre bølgene mot sidene, men han visste det hadde gått mange dager, så visst måtte vannet ha sunket på den tiden. Så han gikk og tok en upålitelig fugl, forrædersk, og han prøvde *ham*, og han sendte ham ut. Han var en kråke, og den kråka kom aldri tilbake, fordi den fant tilfredsstillelse der ute, utenfor Guds ark. Den fløy fra én gammel død kropp til en annen, spiste kadaver og åtslene som fløt på vannet; og den var helt fornøyd.

⁹⁵ Så etter flere dager prøvde Han igjen, for han visste... Han ville ikke gå ut i Guds vrede. Så han slapp løs en due. Og denne duen var av en annen natur enn... Den var ikke en gribb, den er heller ikke en åtseleter, den kan bare spise klare rene ting. Og den var så fornøyd for den kunne ikke finne noe annet å sette fotsålene sine på, den returnerte tilbake til arken. Noah sa, "Vel, vannflommen pågår fortsatt."

⁹⁶ Da ventet han enda flere dager, og han sendte ut igjen; som hans bønn, "Å Gud, har Din vrede roet seg? Er—er—er Din vrede over, Herre? Er alt over?" Og han sa, "Nå, om jeg sender henne ut denne gangen, blir hun kanskje der ute om vannflom har sunket, hun blir kanskje." Men han sendte henne ut ved bønn, og da når den gikk ut der ledet av Gud, plukket den av et kristtorn-blad av et tre, og fløy tilbake og hakket på vinduet igjen.

⁹⁷ Gud brukte en due som et tegn. Den kom tilbake og sa at "vannflommen er over," og da åpnet Gud døren, og de gikk ut. Det er 1. Mosebok 8:8.

⁹⁸ Også brukt i Matteus 3:16, igjen da Guds vrede var på jorden. Og det var ingen måte, det mørkeste av natten, midnatt, hadde kirkene gjort ting så forvridd at det var ingen måte å komme ut av det. Og det var falske lærere, alle slags ting som kom opp, alle slags bekjennelser som kom opp, men Gud brukte en due igjen. Det behaget Ham, Hans Sønn Jesus hadde behaget Ham så mye, at Han identifiserte Ham.

⁹⁹ Nå, de kunne ikke tro at denne babyen som var født der nede i stallen i en krybbe av høy...før Hans far og mor, tilsynelatende, var gift. De kunne ikke forestille seg at Gud brukte noe slikt. Så Han måtte bli identifisert for verden; og den dagen nede ved elven, da Han gikk ned for å bevise Seg Selv som Guds Mesterstykket (det jeg talte om denne morgen)... Da Han var lydig til å gå ut i vannet...

¹⁰⁰ Nå, om du legger merke til der, er det en stor lekse. Johannes var den største mannen på jorden, på den tiden. Jesus sa, "Det var aldri en mann født av en kvinne så stor som han," til den tid. Og han var en profet. Tror dere det? Nå, husk, om Guds Ord vil komme til noe i landet, vil det være en profet. Det er alltid Guds vei. Tror du at Jesus var Ordet manifestert i kjød? Så det er bare én måte Han kan komme og bli introdusert på; ikke ved prestene.

¹⁰¹ Han gikk ikke opp og sa, "Kaifas, vil du introdusere Meg?" Om Han gjorde det, gjorde Han den samme feilen som David gjorde i leksjonen vår her om dagen; ser dere, om Han gikk opp til kirken, og sa, "Vil dere introdusere Meg?"

¹⁰² Bare legg merke til da Han ble født, til og med. Da Han ble født, ble Han født i skyggen av kirken. Og de ringte sannsynligvis i klokkene og alt mulig, men det var hyrder som gjenkjente Ham, og Vismennene. Skjønner?

¹⁰³ Og her er Han nå, på...klar for Sin tjeneste. Og hvis Han er Ordet...

¹⁰⁴ Ifølge Guds store plan, kan Ordet bare... "Herren Gud gjør ingenting før Han først åpenbarer Det for Sine tjenere profetene." Det er alltid Hans mønster, må være; da Seglene ble åpnet, da alt annet. Enhver stor hendelse som skjer på jorden, Gud åpenbarer det for Sine profeter.

¹⁰⁵ Og Johannes var profeten, for han profeterte "Han ville komme."

¹⁰⁶ Så ned fra en fjellskråning en dag...da en diskusjon pågikk, en gjeng med prester sto omkring. Og de sa, "Mener du å fortelle meg at du kaller deg selv en 'profet,' og står der borte i den gjørma?" (ikke i en kirke, for de ville ikke ha ham) "Står i den gjørma, og forteller meg at tiden har kommet da den store Jehova Som ordinerte disse ofrene, da store Jehova Som bygde dette templet, Som kom inn i det som en Ildstøtte, 'dagen vil komme da det daglige offer vil bli tatt bort?'"

¹⁰⁷ Han sa, "Det vil komme en Mann, og Han er iblant dere nå (et sted der ute), og Han vil ta bort synden." Presten diskuterte det med ham.

¹⁰⁸ Johannes så opp! Nå, hva er han? Profeten! Og her er Ordet, der kommer Ordet som kom rett bort til profeten, rett til vannet. Johannes sa, "Se, Guds Lam som tar bort verdens

synd. Der er Han, det er Ham.” Jesus sa ikke ett ord, gikk rett ut i vannet. Og jeg kan se der, stående i det vannet (tenk for et drama), to av de største som noen gang gikk på jorden: Gud Ordet, og Hans profet.

¹⁰⁹ Legg merke til, Ordet kom til profeten i *denne* nådens tidshusholdning, i vannet (hm-hmh). Jeg tenkte dere ville gripe det (hm-hmh). I vannet! Den første åpenbaringen av Ordet var i vannet. Nå ser dere hvor Bruden startet, Aftenslys-Budskapet? I vannet! Ordet, sanne Ord ikke blandet opp med læresetninger, men kom til profeten i vannet, ved vannet.

¹¹⁰ Legg merke til! Kan du tenke deg øynene til Ordet og øynene til profeten som møttes i vannet? Åh, det er for mye for meg. Der sto profeten, der sto Ordet, og så i hverandres øyne. Og profeten sa, “Jeg trenger å bli døpt av Deg, hvorfor kommer Du til meg?”

¹¹¹ Og Ordet sa . . . Det må være sant.

La meg nå gi et drama her:

¹¹² “Johannes, du er en profet, du kjenner Ordet.” Skjønner? “Du gjenkjenner Meg, du vet Hvem Jeg er.”

¹¹³ “Jeg trenger å bli døpt av Deg,” sa Johannes.

¹¹⁴ Jesus sa, “La det nå skje. Det er helt riktig, du trenger å bli døpt av Meg. Men husk, Johannes, ved å være en profet, sømmer det seg for oss, eller passer det seg for oss (som Ordet *og* profeten), at vi oppfyller *hvert* Ord. Hm-hmh. For, Johannes,” (her er åpenbaringen nå) “Johannes, du vet Hvem Jeg er, Jeg er Offeret. Og ifølge Guds Ord, måtte offeret bli vasket før det ble presentert som offer.” Er det riktig? Ordet . . . “Lammet ble vasket og så presentert som offer, og Jeg er det Lammet. Og Jeg må bli vasket før Jeg kan presenteres for verden som et offer. La det skje så, Johannes, for slik passer det seg for oss som Ordet og profeten sammen.”

¹¹⁵ Vel, det kan ikke være en feil. Nå, alle disse tingene . . .

¹¹⁶ Nå, ser dere, om det ikke var det eksakte oppsettet, ville Johannes vært som hvem som helst av oss andre; så de sier, “Ja, jeg—jeg vet hvem Du er, Herre.”

¹¹⁷ “Vel,” sa Han, “vent et øyeblikk, Jeg er Ordet. Hm-hmh. ‘Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av *hvert* Ord.’ Eva utelot ett hm-hmh, men du må ta *hvert* Ord. Og Jeg er det Offeret, og Jeg må bli vasket før Jeg blir presentert. Men det du sa, Johannes, er sant.”

¹¹⁸ Johannes som var en profet, visste at Ordet måtte oppfylles, han lot det skje og døpte Ham. Og da Han ble reist opp ut av vannet, kom Budskapet fra Himmelen på en Dues vinger, “Dette er Min elskede Sønn.” Han sendte Forløsningsbudskapet om nåde på en Dues vinger, kom

flyvende ned ut av himlene. “Fred på jorden, velvilje mot menneskene.” Offeret var rede akkurat da; blitt oppfostret, matet, Hans tjeneste var klar, et Ord som ville forløse hele verden, “Det er over!”

¹¹⁹ Duen er brukt i Bibelen som et symbol på fred, og den er også brukt av nasjonene som et symbol på fred. Vi har nasjoner. . . Vår nasjon er representert ved en ørn. Og det er andre fugler for andre nasjoner, Roma har en ørn, Tyskland har en ørn; mange av dem, store fugler under himmelen. Men i dem alle, symboliserer duen fred i alle nasjoner. Det er en universell ting.

¹²⁰ Akkurat som broder Green sa en kveld, broder Pearry Green sa, “Symbolet på overgivelse er ‘løft dine hender.’ Enhver nasjon, løft opp dine hender, det er overgivelse.” Han sa, “Når du synger, løft opp dine hender, du overgir det alt.”

¹²¹ Og duen er symbolet på fred i alle nasjoner. Hvorfor er det slik? På grunn av dens mildhet, og på grunn av dens uskyldighet. Det er grunnen til at den symboliserer fred.

¹²² En annen ting om duen, det er en hjemme-kjær fugl. Den elsker å være hjemme.

¹²³ Og en annen ting den er, den er alltid trofast mot sin partner. Due, hannen eller hunnen, forlater aldri hverandre. Hunnen finner sin partner i parringstiden. Ser dere, det hører med til Guds store skaperverk. Det er grunnen til at Han dannet Eva som et bi-produkt. Skjønner? Om hun hadde blitt dannet som andre hunkjønn, ville hun funnet sin partner, når tiden kom for hennes parringstid; men hun kunne når som helst. Skjønner? Og det er slik, det er hva det er. Jeg bare. . . Vi vil ikke gå inn i det, for jeg har det på *Ekteskap og skilsmisse*, og så videre. Og hvordan det. . . Men allikevel er hun ærbar og brakte den dyden, og dere vet hvordan jeg talte om det her om kvelden. Ja vel, legg merke til, hun har fått et stort ansvar.

¹²⁴ Men duen er alltid trofast mot sin partner. Alltid! Forlater henne aldri.

¹²⁵ Og må jeg stoppe her bare for en liten stund, for å si dette: en sann Brud, hun-due, er trofast til sin Partner, også. Den vil ikke sprøyte inn noen dogmer, noen denominelle doktriner, noe av verden. Den vil stå trofast mot sin Partner, Ordet; alltid trofast.

¹²⁶ Og ved denne hjemme-kjære væremåten, ved væremåten av dens hjemme-kjærhet, har den vellykket blitt brukt som en brevdue. Fordi den elsker hjemmet, slipper du den løs et eller annet sted, vil den alltid dra hjem igjen. Den vil dra hjem igjen.

¹²⁷ Vi ønsker å dvele ved det en liten stund, og dere kristne vil forstå hva jeg mener. Den finner alltid veien hjem igjen, så derfor har den blitt brukt som brevdue. Den ble brukt i

krigstid, brukte å bli; de bruker dem fortsatt, brevduer for å bringe et budskap. Så dere ser da, det gjør duen, både av Gud og mennesker, til en budbærer; en due er en budbærer. Den var en budbærer til Noah, for å fortelle Noah at “det er fred igjen.” Den ble brukt av Gud for å stadfeste at dette var Hans Sønn, “Offeret for å bringe fred på jorden og velvilje til mennesker.” Den ble brukt som en budbærer.

¹²⁸ Akkurat her har jeg en liten historie i tankene, jeg leste en gang i en bok. Nå, jeg vil ikke si dette er sikkert, den er kanskje i *Slutten på første verdenskrig*. Jeg er ikke helt sikker på det nå; om du ikke ser den, så tar jeg feil. Jeg leste det enten i en bok . . . det er mange år siden. Men det var sannelig en—en . . . virkelig en—en dramatisk ting som hendte.

¹²⁹ De amerikanske soldatene var fastlåst av tysk maskingeværild, og de var i en slags grøft. Dere soldater, tror jeg, forstår hvordan de var på en rekognosering et sted. Og de var fastlåst, og de hadde bare litt ammunisjon igjen. Og tyskerne beveget seg inn i store grupper, gikk inn overalt. Og de visste at om de ikke fikk forsterkninger, litt hjelp, så ville de snart dø alle sammen; (de måtte) tyskerne kom rett ned fra fjellet, så rett ned i nakken deres, gikk rett innpå dem på den måten.

¹³⁰ Og en av dem kom til å tenke på at han hadde en liten maskot, en liten brevdue. Så han visste at denne brevduen, om den kunne komme ut derfra, ville bringe beskjeden til hovedkvarteret om hvor de var stasjonert. Og så satte de seg ned og skrev på en lapp, “Vi er fastlåst på en *bestemt* posisjon på et *bestemt* område. Vi er tomme for ammunisjon, om noen få timer må vi overgi oss ellers vil vi bli massakrert.” Og de festet denne, eller bandt den på—på foten til denne lille duen og slapp den løs.

¹³¹ Nå, den var en hjemme-kjær fugl, så den . . . hva gjør den? Den drar hjem igjen til sin . . . møte, finne sin partner. Hun var urolig for den, den måtte komme hjem igjen.

¹³² Og idet den steg opp, så tyskerne hva som hadde hendt. Så det de gjorde, de begynte å skyte på duen. Og en av dem traff den med et.30 kaliber maskingevær, eller kule, det brakk beinet dens. En annen en rev opp en stor bit av ryggen dens. Brystet dens var forslått hele veien over. En av vingene var skadet, tippen skutt av, og den fløy sidelengs. Men den fortsatte å stige, og til slutt klarte den det. Forkrøplet, såret, knust, forslått, men den falt inn i leiren med budskapet. Det var en fantastisk due.

¹³³ Men, åh, broder, Jesaja 53 forteller oss om En, som kom ned fra Hjemmet og alt som var godt.

Og han ble såret for våre overtredelser, han ble knust for vår misgjerning: straffen lå på ham for at vi skulle ha fred; og ved hans sår har vi fått legedom.

¹³⁴ Sykdom, overtro, og djevlere hadde låst oss fast, det var ingen vei ut, menigheten hadde gått feil, de hadde gått over til denominelle ting, (og fariseerne, saddukeerne, og vasking av krukker og kar), og Guds Ord ble uten effekt. Men denne lille Duen kom ned, og det var bare en ting som kunne skje: det måtte være en forløser.

¹³⁵ Som var såret, knust, slått, opprevet, men Han kjente Sin vei Hjem igjen. Så fra Golgatas kors hvor de slo Ham, knuste Ham, rev Ham opp, som en gjeng med ulver over Ham, fløy Han fra Golgata og Han landet i Himmelenes dører, og sa, "Det er fullbrakt! Det er fullbrakt! De er fri! Sykdom kan bli helbredet nå! Syndere kan bli frelst! Fangen kan bli satt fri!"

¹³⁶ Selv om Han var forslått og såret, det store slaget der da selv alt var imot Ham. . . . Selv poeten ropte ut:

Blant revnende fjell og mørklagte himler,
Bøyde min Frelser Sitt hode og døde;
Men det åpnete forheng åpenbarte veien
Til Himmelenes glede og endeløse dag.

¹³⁷ Jeg har vært en nevrotiker hele mitt liv. Som en liten gutt var det noe som traff meg, som skremte meg, omtrent hvert syvende år skjedde det med meg. Broder Jack husker da jeg først begynte, hadde vært borte fra feltet i et år; noe bare skjedde.

¹³⁸ Jeg husker dagen da Juanita Hemphill . . . jeg tror navnet hennes er Juanita Kelly nå, hun giftet seg med broder Kelly etter at ektemannen hennes døde. Anna Jeanne, jeg har fått bildene deres og slikt, de var så . . . Og hennes . . . Og de to jentene og søster Moore hadde en—en liten trio. De sang den sangen som jeg aldri glemmer: *Se bakom solnedgangen*. Broder Jack, du husker, tror jeg, kom opp fra Florida. Hvilke fine små jenter.

¹³⁹ Og jeg husker den morgenen en liten pinse-gruppe her oppe fra den nordre delen av landet, i Michigan et sted, de jentene sto der ute da broder Hooper . . . jeg så han her her om kvelden, jeg . . . han er kanskje ikke her nå, broder Ed Hooper. Er du her, broder Ed? Jeg tror ikke han . . . Han satt her her om kvelden. Ingen . . . Mange av dere kjenner ham. Han og jeg, og broder Hooley, vi skulle reise. Og de jentene sto der på hjørnet og sang den, og ga oss, hver enkelt, en gul rose som de tok ut av håret sitt. (Det var der den galningen hadde blitt helbredet der nede, store ting hadde skjedd.)

¹⁴⁰ Da jeg kom oppover veien så glad som bare det, traff det meg plutselig; et år gikk før jeg dro ut på feltet igjen, tok helt knekken på meg.

¹⁴¹ Helt fra en liten gutt, har jeg alltid sagt jeg ikke visste hva en visjon var. En liten gutt, har jeg alltid sagt, "Om jeg—om

jeg bare kunne falle i en av de transene, og se det, ville jeg bli bra.” Den tiden. . . ønsket jeg alltid å dra til Mayo’s for å finne ut hva som var galt. Doktorene der. . .

¹⁴² Magen min blir sur; og åh, du store! Broder Jack har hjulpet meg rundt huset. Jeg går rett rundt huset; og bare et varmt fettaktig vann, farer ut av munnen min. Og går til talerstolen, og ber for folk som var dobbelt så ille, og ble helbredet. Jeg har fått dem til å legge hendene mine på en mann med en kreft i ansiktet sitt, og kreften forlot ansiktet hans, stående der; og jeg var så syk at jeg ikke kunne stå oppreist.

¹⁴³ Og du vet ikke hva jeg har lidit; bare mental undertrykkelse. Hvert syvende år har det kommet, hele mitt liv. Det er der jeg er nå, syv åttene.

¹⁴⁴ Så jeg var—jeg var så plaget; jeg gråt, jeg ba, jeg tryglet.

¹⁴⁵ Og jeg husker da jeg endelig trodde jeg hadde nok penger til å dra til Mayo’s for en undersøkelse; de sa, “De vil finne hva ditt problem er.” Kona og jeg, og Becky bak der. . . Sarah var en bitte liten krabat. Jeg hadde nettopp gått inn i min helbredelsestjeneste. Og vi ga oss i vei til Mayo’s.

¹⁴⁶ Jeg gikk gjennom klinikken. Og kvelden før hadde jeg funnet. . . hadde min avslutning neste morgen, jeg bare våknet opp og satt der på sengen og tittet rundt. Og jeg så ut fremfor meg, og der var en liten gutt, så akkurat ut som meg, omtrent syv år gammel; og så på det, og det *var* meg. Og han sto ved en gammel trestubbe. Og på det treet. . .

¹⁴⁷ Hvem som helst av dere ekorn-jegere vet man kan gni en pinne opp og ned på et tre på den måten, og det vil skremme et ekorn og jage ham ut om han er i hullet.

¹⁴⁸ Og jeg så der hvor det ekornet hadde vært, og jeg tenkte, “Hva slags ekorn er det?” og jeg gned den. Og da jeg gjorde det, så jeg bort og det var meg da omkring tretti-åtte år gammel, den lille gutten var borte. Så jeg gned den greinen, og ut av den uthula stubben, pålen, kom et lite ekorn omtrent så langt, mørkt, nesten svart, og så ut som små strømmer fløy fra ham; bitte små stirrende øyne, den ondeste vesenet jeg noen gang har sett, så ut som en røyskatt mer enn et ekorn.

¹⁴⁹ Og han så rett på meg. Og jeg åpnet munnen for å si, “Vel. . .” Og da jeg gjorde det, han. . . Før du fikk blunket, fløy han rett inn i munnen min, gikk ned i magen min, og bare rev meg i stykker. Og da jeg kom ut av visjonen, med hendene mine løftet, tittet, begynte jeg å rope, “Åh Gud, ha nåde! Det dreper meg!”

¹⁵⁰ Jeg hørte en Røst borte i rommet, si, “Husk, det er bare seks tommer langt.”

¹⁵¹ Hvor mange har hørt den historien? Jeg har fortalt dere det mange ganger, folkene rundt tabernaklet.

152 Vel, videre og videre fortsatte det, led på samme måte.

153 Mayo-brødrene, undersøkte meg, neste dag. Sa, "Din far var en irlender, han drakk. Din mor er en halv indianer, det gjør deg nesten til en blandingsrase. Så du vil være... du er—du er—du er bare et så nervøst vrak at du vil aldri komme ut av det." Sa, "Ellers, er du frisk. Men det, det er noe i sjelen som intet menneske kan kontrollere." Sa, "Du vil..." Sa, "Når en mann dør, kan en ikke foreta en obduksjon, for hans sjel er borte." Han sa, "Vel, du vil aldri komme over det."

154 Og den fyren sa, min gamle doktor, sa, "Min far hadde det, han døde ved omkring åtti-fem, nitti års alder," et sted mellom der, sa han. Og sa, "En måned eller to før han døde, undersøkte jeg ham; hadde det hele sitt liv, han fikk dem" sa, "anfallene."

155 "Noen mennesker," sa, "de får det, de har et hissig temperament"; sa, "det er det slaget som vil ta livet av deg." Han sa, "Den andre varianten, som kvinner i overgangsalder, de gråter. Du har den typen som er en slags utmattet følelse." Sa, "De eldre brukte å kalle det 'å være melankolsk,' det ville ikke forsvinne fra dem." Sa, "Når det treffer deg, blir magen din sur; du er bare opprørt."

156 Jeg sa, "Men, sir, jeg gjør ingenting." Jeg sa, "Jeg er glad."

157 Sa, "Det er riktig. Det er bare utenfor menneskelig fatteevne." Sa, "Du vil alltid ha det." Åh, hvilken nedslående ting!

158 Men ordene, for å tenke det, "Husk, det er bare seks tommer langt," det har hengt ved meg, som min kjære kone bak der kan fortelle dere. År etter år, har jeg tenkt på det.

159 Og så, da jeg dro til utlandet denne siste gangen, var jeg... før. Vel, jeg var hjemme igjen, og jeg var på en ekorn-jakttur. Jeg hoppet ut av bilen med broder Banks Wood, som hører på i kveld, og jeg begynte å springe oppover fjellet, og det så ut som hjertet mitt ville hoppe ut av meg.

160 Og jeg spurte Dr. Sam Adair, jeg sa, "Hva gjør det?"

161 Han sa, "Neste gang du får det, få tak i et kardiogram."

162 Sa, "Ja vel."

163 Så skjedde det igjen i det—det neste året, og gikk og tok kardiogrammet. Han sa, "Ikke noe galt med ditt hjerte," sa, "du er bare nervøs." Begynte å øke på da.

164 Vel, en annen doktor sa til meg, en god venn av meg, sa, "Det er ditt hjerte, gutt," sa "du bør være forsiktig." Det var det året jeg ringte broder Moore og han fikk noen til å tale i mitt sted, da jeg dro på den bukke-jakten med broder Fred. Jeg gikk oppover fjellene akkurat som jeg gjorde da jeg var seksten år gammel, mile etter mile, løpte; plaget meg ikke det grann. Skjønner?

165 Jeg kom tilbake og fortalte Sam. Han sa, “Vel, det er noe galt, du bør være forsiktig.”

166 Da så jeg en visjon av en gammel doktor som sto med disse . . . gammeldags doktor med stetoskoper over armen. Han sa . . . Han sto foran meg en dag, han sa, “Ikke la dem fortelle deg ‘det er ditt hjerte,’ det er din mage.”

167 Så, jeg—jeg tenkte, “Vel, jeg vil bare godta den beskjeden, for det var en visjon. Kom igjen.”

168 Jeg gjorde klart til Afrika; fikk noen sprøyter. Jeg måtte ta en haug med sprøyter før jeg dro til Afrika, det er loven. Så, da jeg fikk disse sprøytene, sa han, “Vel, jeg kan ikke finne en ting galt med deg.” Sa, “Ditt hemoglobinnivå, ditt blod er nitti-seks, det er nitti-seks.” Sa, “Om du var seksten år gammel, ville det ikke vært noe—ville det ikke vært noe bedre.” Og sa, “Sterkt nok til å pumpe for deg i hundre år. Lunger, alt,” sa, “du er i orden; ikke noe sukker, ingenting.”

169 Jeg sa, “Tusen takk.” Så fikk jeg en fysisk undersøkelse, og—og for å ta min—min helseattest til styret.

170 Så, han sa, “Vet du noe om det?”

171 Jeg sa, “Ikke noe annet enn vedvarende surhet i magen hele tiden.”

172 Han sa, “Vel, jeg vil fortelle deg.” Han sa . . .

173 Jeg sa, “Åh, jeg har blitt undersøkt. Jeg har vært hos Mayo-brødrene, og overalt.”

174 Han sa, “Men vent et øyeblikk.” Han sa, “Noen ganger er et sår så lite at barium-stoffet ikke vil vise det; og noen ganger er det for stort til å vise det, for røntgen er bare en skygge. Og et bitte lite sår, du kan ikke se det, det vil ikke være nok. En hel del av bitte små sår kan gjøre det.” Han sa, “Jeg kjenner en gammel doktor her oppe som har funnet opp et instrument, de har det nå; de kan få deg til å sove med litt natriumpentothal, stikker en slange i halsen din, og de ser faktisk ned i magen din og ser hva som er galt.” Sa, “Han . . .” Sa, “Han er din mennesketype, han er en kristen.” Sa, “Hvorfor går du ikke og treffer ham.”

175 Jeg noterte navnet hans: Dr. Van Ravensworth. Så, da jeg kom tilbake, gikk jeg opp for å treffe den gamle doktoren. Åh, han er en fin gammel mann fra Nederlandske Øst-India, ut fra en lang rekke av misjonærer. Og han hadde hørt om meg og lest boken min, og åh, han bare tok meg i hånden, han sa, “Broder Branham, jeg vil gjøre det for deg med glede.” Han sa, “Si deg hva du skal gjøre; neste uke løper du over til sykehuset her borte,” og sa, “og ring meg opp før du drar.” Og sa, “Jeg må gi deg en liten sprøyte med pentothal.” Og sa, “Så når jeg gjør det,” sa, “får det deg til å sove i fem minutter.”

176 Min lille jente hadde akkurat tatt det for å få trekt en tann, og broder Normans lille jente. “En fem minutters søvn,” tenkte jeg, “det vil ikke plage meg.” Så, jeg tenkte jeg ville bli fornøyd da, for å se på det.

177 Og så neste morgen, reiste jeg meg opp i sengen og tittet rundt, jeg så over i dobbeltsengen; min kone der borte, hun hadde ikke våknet enda. Og jeg så ut av vinduet mot de store Catalina Fjellene der hvor jeg bor, og jeg så opp der hvor Herrens Engel la det Sverdet i hånden min, hvor de syv Englene som du ser på bildet kom til syne, store ting har skjedd.

178 Og jeg kikket, og mens jeg kikket, der sto jeg ved det treet igjen, rett hvor det ekornet var. Jeg så opp der, jeg tenkte, “Det er den ekornhulen.” Og jeg tenkte, “Lurer på om han fortsatt er der oppe?” i visjonen. Jeg gned på siden av treet, ut kom han. Og før jeg fikk blunket . . . Han var det rareste ekornet jeg noen gang har sett; nå, du er nødt til å kjenne min tjeneste for å forstå disse symbolene og slikt. Han hoppet på meg men han bommet; han bommet på munnen min, traff på brystet mitt og falt av.

179 Og så snart han gjorde det, hørte jeg Noe sa, “Gå til Catalina Fjellene.”

180 Så jeg snudde meg rundt, jeg sa, “Meda, er du våken, Kjære?” Og jeg vekket henne.

181 Hun sa, “Hva er i veien?” Omkring klokken fem om morgenen.

182 Jeg sa, “Jeg tittet ut her, og jeg så det ekornet igjen, Kjære.”

183 “Hvilket ekorn?”

184 Jeg sa, “Det jeg så der oppe hos Mayos” Jeg sa, “Vet du hva? Han bommet på munnen min denne gangen, han traff meg ikke, han gikk ut på brystet mitt.” Jeg sa, “Priset være Gud! Jeg har sett, åh, siden en liten gutt, har jeg lengtet etter å se det skje. Om jeg noen gang kunne se det skje, ikke engang. . . Før jeg visste hva en visjon var, om jeg noen gang kunne se det skje, da sa jeg, ‘at jeg ville bli helt bra. Hva enn det fortalte meg, var det slik jeg ville bli.’ Og i førti år har jeg sett etter det, og der skjedde det.”

185 Tidligere, da jeg var hos Mayos, på samme tid jeg var der oppe da de ga meg den beskjedene, og jeg så visjonen. . .

186 Min gamle mor har gått over til Herligheten nå, veldig uvanlig dame. Hun hadde omkring tre eller fire drømmer i sitt liv, og de var alltid sanne. Hun fortalte meg, og den. . . Hun begynte å fortelle meg, jeg fortalte. . . jeg sa, “Stopp nå. . . mamma, jeg vil fortelle deg hva resten av det er.” Skjønner?

187 For alltid når du gir meg en drøm å tyde, forteller du meg ikke alltid nøyaktig hva det er. Da når jeg ser den om igjen, ser jeg nøyaktig hva du drømte om, så forteller Han meg hva det

er. Skjønner? Du trenger ikke fortelle meg hva drømmen er, Han viser meg drømmen Selv. Skjønner? Og da ser jeg, jeg sier, “Vel du fortalte meg ikke *dette* og fortalte meg *det*.” Skjønner? Og så den Gud som kan tyde en drøm, kan vise en drøm; Han kan vise en, Han kan tyde det. Og så da . . .

¹⁸⁸ Vel, var det ikke noe som det i Bibelen, sa, “Om du kan . . .”? Jeg—jeg . . . Det kom nettopp til meg. Daniel, var det ikke? Nei, Josef—Josef. Vel, det er et sted i Bibelen. Jeg husket det nettopp, sa, “Om du kan vise meg . . . Om du kan fortelle meg hva en . . .” Åh, det var kong Nebukadnesar, det stemmer. Sa, “Om du kan . . . Om du ikke kan . . .”

¹⁸⁹ Magikerne sa, “Fortell meg drømmen.”

¹⁹⁰ Han sa, “Den er borte fra meg.” Det stemmer, det, jeg husker det; kom nettopp på det da.

¹⁹¹ Nå legg merke til. Og mamma, hun sa, “Billy,” når jeg kommer tilbake, sa hun, “kom her, sønn, og sitt ned.” Hun sa, “Jeg hadde en merkelig drøm. Jeg drømte at jeg så deg liggende syk, like ved å dø, med magen din som vanlig.” Hvor mange dietter har hun tilberedt for meg! Og hun sa, “Du bygde et hus oppe på et fjell.” Og sa, “Jeg så seks hvite duer komme ned fra himmelen, kurrende, i bokstaven ‘S’ og de satte seg på ditt bryst. Og du kikket, og den fremste prøvde å fortelle deg noe.” Sa, “De var virkelig skinnende, hvite, duer. Og de tok sine små hoder og la mot kinnet ditt, og sa, ‘koo, koo, koo.’” Og sa, “Jeg kunne ikke forstå det.” Sa, “De bare fortsatte og si, ‘koo, koo, koo.’”

¹⁹² Jeg sa, “Åh, jeg ser det, pris skje Herren!” Og sa, “De formet sin bokstav ‘S’ igjen og dro tilbake opp inn i himmelen, og sa ‘koo, koo, koo, koo,’ på veien hjem igjen.”

¹⁹³ Vel, det lille dyret som jeg så var seks tommer langt. Rekken av duer som mamma så var seks, seks er ufullstendig. Jeg visste at en dag ville jeg se den syvende. Det var menneske, lidende; så videre og videre gikk det.

¹⁹⁴ Den morgenen, sto jeg opp etter å ha sett denne visjonen; jeg adlød Herren. Jeg tok min lille gutt, Joseph, til skolen. Han hører på meg nå, i Tucson. Jeg tok ham til skolen, og fortalte Meda at jeg ikke visste når jeg ville være tilbake.

¹⁹⁵ Og jeg ga meg i vei opp mot Catalina, opp til—til foten, og—og gikk opp til stedet der Herrens Engel la sverdet i hånden min. Veldig tidlig; og begynte å klatre oppover fjellet.

¹⁹⁶ Vel, istedenfor å gå oppover til toppene *denne* veien (hvor det er mange slanger, skorpioner, dere vet hvordan Arizona er), jeg snudde meg til høyre; Noe sa, “Snu til høyre for deg.” Jeg gikk langt opp i toppene; jeg gikk rundt, og jeg gikk rundt

de enorme store steinene, mange ganger større enn dette tabernaklet, som ligger oppe i de toppene der hvor sjelden noen gang en person kan komme.

¹⁹⁷ Og omtrent rundt klokken elleve, gikk jeg inn på en liten plass, bak hvor noen . . . et lite sted som svingte inn som *dette* over et lite dyretråkk. Og jeg hadde skjorta mi av, hatten min i hånden, for jeg bare skummet av svette. Og så svingte jeg inn der, og da jeg svingte inn på den lille plassen, kjente jeg Herrens nærvær. Jeg kastet av meg hatten og tittet rundt. Jeg tenkte, "Han er her et sted. Jeg vet Han er her." Jeg tenkte, "Hva er det?" Jeg tok noen få skritt til. Jeg sa, "Herre, Du er her et sted."

¹⁹⁸ Og jeg så liggende på stien, og der lå det lille ekornet; hadde hoppet på noe og bommet, og det traff en klynge med cholla (det er hoppe-kaktus). Den stakk gjennom hans hode, bryst, mage, og han var død. Det merkelige lille ekornet, han hadde bommet på munnen min og truffet den chollaen. Og Herrens Røst sa, "Din fiende er død." Jeg sto der, og jeg skalv. Jeg tok foten min og st- . . .

¹⁹⁹ Vanligvis ville kråker ha spist den opp. Jeg drepte en slange, noen dager etter det, den lå på veien omtrent en halv time. Det er alltid ørner og kråker som flyr gjennom der, og de plukker det opp med én gang. Jeg drepte en korall-slange, det er den farligste slangen vi har; lå rett ved siden av meg, noen få dager etter det. Jeg begynte å gå tilbake for å plukke den opp for å vise den, kråkene hadde alt tatt den, ravnene passerte over.

²⁰⁰ Og den hadde ligget der helt siden jeg hadde sett visjonen, to dager før; jeg tror det var på lørdag, og jeg gikk opp der på mandag. Så der var han, lå der død. Jeg støtte gjennom den med foten min.

²⁰¹ Jeg gikk rundt tilbake, satte meg ned igjen; satt der og gråt en stund, og ba; så ned over Tucson, flere miles under meg.

²⁰² Snudde rundt igjen og kom tilbake, den lå der fortsatt. Da jeg gikk inn på den plassen kom Guds Ånd over meg igjen.

²⁰³ Jeg gikk videre rundt, gikk ned fjellet. Gikk inn og fortalte min kone, jeg sa, "Kjære, jeg vet ikke hvordan, men jeg kommer til å komme over dette."

²⁰⁴ Dr. Ravensworth, da han undersøkte meg, sa han, "Det er helt umulig for deg å bli frisk." Han ga meg en sprøyte med pentothal som skulle vare for meg i fem minutter, og jeg sov ti timer. Så de greiene, selv en aspirin slår meg ut. Så de . . . Han ga meg en sprøyte, stakk den slangen ned halsen min. Da jeg våknet, og han fortalte meg neste morgen, han sa, "Pastor, jeg liker ikke å fortelle deg dette, men" sa "dine mage-vegger er til og med så harde, de er tørket opp." Jeg har aldri sett det; han

brukte navnet *gastritt*, og jeg gikk og kikket i ordboken og den sa, “noe som har visnet bort.” Og sa, “Du kan ikke komme over det.” Han sa, “Du vil alltid ha det.” Og jeg ville vært en motløs gutt om det ikke hadde vært for Herrens visjon.

205 Og neste dag sa Noe, “Gå tilbake til fjellet.”

206 Og den dagen istedenfor å gå én vei, ble jeg ledet til å gå en annen vei. Og jeg sto der; og så, sittende der foran meg, og der satt den syvende lille, hvite duen, og så rett på meg. Jeg gned meg i øynene, jeg sa, “Så visst, er det en visjon; så visst, er det det.” Jeg kikket, og jeg sa, “Lille due, hvor kommer du fra?” Like så vakker og hvit, kunne ha vært en brevdue; hva enn det var, ute i den villmarken.

207 Allmektige Gud, Som oppreiste Jesus Kristus fra døden, Hvis tjener jeg er, og Hans Ord liggende her, åpent foran meg, vet at jeg forteller sannheten og ikke lyver.

208 Der satt duen, satt der og så på meg. Jeg gikk rundt, jeg tenkte, “Så visst, er det en visjon.” Jeg snudde hodet mitt, jeg så tilbake, og der satt han der; de små, hvite vingene, bare så snøhvit som han kunne bli; hans små, gule føtter; og lille, gule nebb; satt der og så på meg. Han kikket rett vestover. Jeg gikk rundt ham som *det*, jeg ville ikke røre ham for alt i verden. Jeg gikk videre oppover stien; så tilbake, og der satt han fortsatt og så på meg.

209 Broder, som en sønn av Abraham, tenker jeg ikke på hva doktoren fortalte meg, jeg kommer til å bli frisk, uansett!

210 Den tredje dagen jeg gikk tilbake, klatret jeg høyt opp. Og mange av dere kjenner visjonen om indianerhøvdingen som red den avgårde langt mot vest. Noe trakk meg bort til en stor stein, rundt middagstid, sa, “Legg dine hender mot den og be.” Gud i Himmelen vet at dette er sant.

211 Jeg la hendene mine mot steinen og så opp mot Himmelen og begynte å be. Jeg hørte en Røst som kom ut fra toppen av steinene der, sa, “Hva lener du deg mot, over ditt hjerte?” Og jeg skjøv meg tilbake som dette, mine bare skuldre; naken fra livet og opp, varm. Jeg så tilbake. Og der var det skrevet i kvartsen, i steinen, “Hvit Ørn”; helt nøyaktig det visjonen sa at det neste Budskapet ville komme fram ved.

212 Jeg var så begeistret, jeg løp hjem; tok et kamera og kom tilbake neste dag, og tok bilde av det. Det var der fortsatt, skrevet i steinen: “Hvit Ørn.” (Due leder til ørn.)

213 På en eller annen måte, vet jeg—jeg. Jeg forteller dere før det skjer. Doktoren er en god dok-. . . god doktor, uten tvil; jeg—jeg syns han er en fin mann. Men jeg—jeg vet jeg kommer til å komme over det. Det er over! Det er ferdig, og jeg kommer til å bli frisk!

²¹⁴ Og jeg tenkte mens Ernie sang den sangen for noen få minutter siden, *På en dues vinger*. Hvordan er melodien på den? Start den for meg, Ernie.

...vingene...snøhvit due, (syng den med meg)

Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Var et tegn fra oven,
På en dues vinger.

²¹⁵ Jeg forstår Ernie laget to vers på den. Jeg skal lage tre vers til dere.

Noah hadde drevet
På flommen mange dager,
Han søkte etter land,
På forskjellige måter;
Han hadde noen problemer,
Men ikke fra oven,
For Gud ga ham Sitt tegn
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Var et tegn fra oven,
På en dues vinger.

Jesus, vår Frelser
Kom til jorden en dag;
Han ble født i en stall,
I en krybbe av høy;
Skjønt her forkastet,
Men ikke fra oven,
For Gud ga oss Sitt tegn,
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Åh, et tegn fra oven,
På en dues vinger.

Selv om jeg har lidt
På mange måter,
Jeg ropte om helbredelse
Både natt og dag;
Men troen var ikke glemt
Av Faderen ovenfra,
Han ga meg Sitt tegn
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Åh, et tegn fra oven,
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
 Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

²¹⁶ Kjære Gud, jeg takker Deg for disse tingene, Far. Du ga Noah tegnet, Du ga verden tegnet, og Du ga meg et tegn. Og neste dag, da jeg så den ørnen fly, Å Gud, det er et Budskap som kommer fram nå, og jeg ber, Gud, at Du må la Duen lede. Gi det, Herre. Den har ledet meg til en tro jeg aldri hadde før. Jeg vet, Gud, jeg vet det kommer til å bli i orden; så jeg takker Deg for det, Far.

²¹⁷ Og, i kveld, send ned Ditt Budskap igjen, Herre, på vingene til Ordets Due. Gi det, kjære Himmelske Far. Og enhver som passerer forbi denne plattformen, i kveld, og der ute i møtene over hele landet, må Din fantastiske Trosdue falle inn i deres hjerter og gi dem tro, Herre, for deres helbredelse. Husk at Gud ikke gjør forskjell på folk. Han kunne sende Budskapet til Noah, kunne sende Det til Johannes Døperen, kunne sende Det til meg, kan sende Det til andre.

²¹⁸ Jeg ber at den Duen vil fly inn i alle hjerter akkurat nå, Herre, med Sitt lille, gylne nebb, og hviske at, "Ved Hans sår . . . Ved Mine skader og sår er du helbredet." Gud, gi at våre overtredelser vil bli slettet ut, våre misgjerninger vil bli tilgitt oss, og at våre sykdommer vil bli helbredet. Det er i Dine hender, Far. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Med deres hoder bøyet bare for en liten stund.

²¹⁹ Hvor mange her ønsker å si, om du kan og vil si dette, "Broder Branham, jeg har tatt feil hele mitt liv. Jeg har ønsket å tjene Gud, men i kveld er jeg rede til å overgi meg. Be Gud, at den Duen må fly inn i mitt hjerte i kveld. Jeg kan kjenne Den flagre med Sine vinger idet Han kommer inn"? Løft dine hender, vil du? Her i den synlige forsamlingen, du store, over hele bygningen.

²²⁰ Helt ut til forsamlingene over hele landet, helt opp til broder Hunt og broder Coleman, ut til broder Leo og dem, ned til Tucson, over i Branham Tabernacle, over Vest-kysten, løft deres hender overalt: "Jeg ønsker at Duen skal fly inn i mitt hjerte i kveld. Gi meg Guds søte kjærlighet på en snøhvit Dues vinger, den Hellige Ånd. Gi Det til meg, i kveld, Herre, og legg inn i mitt hjerte troen jeg trenger."

²²¹ I Jesu Kristi Navn, jeg ber, Gud, tilgi våre synder. Den sårede Duen har brakt Budskapet tilbake, Åh Gud, "Det er fullbrakt!" Vi tror det. Bare gi oss tro til å tro Det, vi ber. I Jesu Navn. Amen.

På en snøhvit dues vinger,
 Sendte Gud ned sin rene, søte kjærlighet,
 Var et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

²²² Hvor kom den duen fra? Jeg vet ikke. Han ville ikke ha vært der ute i den villmarken på den måten. Nei, nei! Nei, han ville ikke ha vært der. Og hvorfor var han hvit? Den Himmelske Far vet han var så hvit som min skjorte. Der satt han der.

Men det var på en snøhvit dues vinger,
Gud sendte ned Sin rene, søte kjærlighet,
Åh, et tegn fra oven,
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Åh, et tegn fra oven,
På en dues vinger.

²²³ Åh, føler du deg ikke virkelig ydmyk? La oss bare hilse på hverandre, og syng den.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Et tegn fra oven,
På en dues vinger.

²²⁴ La oss løfte våre hender til *Ham*, og syng det.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Et tegn fra oven,
På en dues vinger.

Noah hadde drevet
På flommen mange dager,
Han søkte etter land,
På forskjellige måter;
Han hadde noen problemer,
Men ikke fra oven,
Gud sendte ned Sitt tegn
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlighet,
Åh, et tegn fra oven,
På en dues vinger.

Jesus, vår Frelser
Kom til jorden en dag;
Født i en stall,
I en krybbe av høy;
Skjønt her forkastet,
Men ikke fra oven,
Gud ga oss Sitt tegn
På en dues vinger.

På en snøhvit dues vinger,
 Sendte Gud ned Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

225 Hvorfor, meg gamle mann, lidt hele mitt liv, hvorfor
 helbredet Han meg nå? Jeg tror jeg vil ri denne stien igjen, jeg
 må bringe et Budskap! Og jeg sier til min Far, i kveld, (som
 Junior så i en—en drøm her om natten av denne Duens vinger,
 kom inn disse vinduene her), Herre, Din tjener melder seg til
 tjeneste. Amen, jeg er klar!

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud meg Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

226 La oss tro nå at Han beveger Seg inn over forsamlingen.

På en snøhvit dues . . . (Vi venter, Herre.)
 Sender Gud ned Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

227 Dere som har bønnekort, i *denne* midtgangen her, kom
 framover over her; stå opp, kom framover i denne midtgangen
 her, denne veien.

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud ned Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

228 De med bønnekort i *denne* rekken, stig ut til venstre for dere.

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

229 De . . . [Tomt spor på lydbandet—Red.]

Åh, på en snøhvit dues vinger,
 Sendte Gud meg Sin rene, søte kjærlyghet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

230 Hvor kom duen fra der oppe i villmarken? Jeg vil si
 dette: Gud så Abraham trengte en vær til et tegn, Han er
Jehova-jireh, “Herren kan tilveiebringe offeret for Seg Selv.”
 Å tenk på det! Den samme Gud, ved den samme inspirasjonen,
 ved den samme slags mennesker, sendte en due. Han er
 fortsatt Gud, Jehova-jireh kan tilveiebringe hva enn Han har
 behov for.

²³¹ Vil du ikke, bare mens du kommer gjennom denne bønnekøen nå, spørre Gud om å tilveiebringe for deg på Duens vinger? Duen, Ånd av den Hellige Ånd, for å gi deg tro i ditt hjerte til å tro at du vil bli helbredet.

²³² Jeg prøver å få dem alle på sine føtter, skjønner dere. Jeg spør nå. Broder Brown er på sin plass. Broder Jack. . . Hva sier du? [Noen snakker til broder Branham—Red.] Ja vel, fint. *Denne* seksjonen her, kommer gjennom denne veien først, den er stilt opp. Seksjonene bak over *her* følger rett inn bak dem. *Disse* følger rett inn bak vingen. Og *dere* følger rett inn bak disse her, kommer rett rundt for å bli bedt for.

²³³ Nå, jeg er sikker på at dette ikke vil bli en rask kø, vi vil bare bruke litt tid så vi virkelig kan be for hver enkelt, så langt vi kan.

²³⁴ Nå, jeg bare forkortet budskapet mitt litt (og dere alle oppfattet det, ser dere) så jeg kunne ha denne bønnekøen. Dette er en minne-kø til ære for de dagene da broder Jack Moore, broder Young Brown, deres koner lot dere dra, og dere kom over og vi dro ut til California, og gjennom hele Arizona (sammen, gjennom ørkenen), og ba for de syke.

²³⁵ Vet du hva? Det er folk som lever i dag som var døende da, og fortsatt lever på grunn av den innsatsen. Hva gjorde det? Det spirte fram Guddommelige helbredelser i alle menigheter som fins i landet, nå til og med presbyterianere og så videre. De. . . Det stilnet deres munn, for det trengtes Gud for å salve noen til å slå Goliat, for å vise at det kunne gjøres, da fattet resten av dem mot (det er riktig) og gikk på. Det kan gjøres igjen, for Han sender fortsatt Sin kjærlighet på en Dues vinger.

²³⁶ Kristne, jeg vil dere skal lytte. Om jeg skulle stå her og prøve å nevne for dere de overnaturlige tingene som jeg har sett skje bare i de siste tre årene, ville jeg vært her til denne tid neste lørdag kveld, og fortalt dere. Jeg snakker ikke engang så mye om det, for det høres ut som det nesten er umulig, men jeg forteller dere Sannheten. Det er nøyaktig Sannheten. Vi lever under lederskapet til den Store Mektige Jehova, den samme Ene som var med profetene i det Gamle Testamente, med Menigheten i det Nye Testamente, Han er her i dag og tar ut en Brud fra hedningene for Sitt Navns skyld. Tro det! Vil dere ikke, folkens? Om du noen gang trodde Det, tro Det rett nå. Det er hvem. . . jeg vil du skal gjøre det. Vi vet ikke hva som vil skje enda i kveld. Vi vet ikke hva som vil skje. Vi bare venter under forventning.

²³⁷ Vær så snill, i Herren Jesu Navn, ber jeg dere som Hans tjener. Jeg vet når man har med forsamlinger å gjøre, har man alt blandet inn der. Men om dere tror meg som Hans tjener, om det er ett fnugg av tvil (eller *synd* er—er “tvil, vantro”), om det er ett fnugg av det i ditt hjerte, be Far om å ta det vekk

akkurat nå. Skjønner? “Herre. . .” Og da når du kommer med ekte tro. . . Nå, mine hender vil ikke bety noe om ikke Det treffer deg først; da når det kommer, vil det lette det av, du vil bli helbredet. Det er riktig, du vil vite at du vil bli helbredet. Ser du, du vil tro det.

²³⁸ Nå, jeg vil be nå for hver og en av dere. Og nå. . . Når dere gjør dette, legger dere deres hender over på hverandre også, så vi er. . . Og du ber for personen du har dine hender på, så vil jeg bringe deg gjennom køen. Legg dine hender på noen som er med deg i køen.

²³⁹ Kjære Gud, jeg—jeg vet ingen annen måte å si disse tingene på, Herre. Jeg vet bare å fortelle hva jeg vet er Sannheten, og Du er mitt vitne i kveld at jeg forteller Sannheten. Min tro, Herre, og min egen helbredelse i framtiden; jeg vet ikke når, jeg vet ikke hvordan, jeg forstår det ikke; men jeg tror Det, Herre, at jeg mottok tegnet fra oven. Den syvende duen kom endelig hit, den syvende tommen er snart ferdig på dyret. Det er over!

²⁴⁰ Gud, jeg ønsker å tjene Ditt folk. Så jeg ber, Gud, at Du må salve oss så i kveld at hvem som helst vi legger våre hender på, må de bli helbredet; ikke fordi det er oss, men fordi det er å følge Din befaling. Du sa, “Disse tegn skal følge dem som tror.” Herre, hjelp meg å tro, og hjelp deres hjerter til å være grobunn for troen. Og må, sammen, til Guds ære, enhver syk og lidende person i denne bygningen (eller bygningene over hele landet) som adlyder disse bud nå, vil bli gjort friske. I Jesu Kristi Navn, ber jeg om det. Amen.

²⁴¹ Ha tro; alle dere be med oss. Nå, dette er ikke en skjelningskø.

²⁴² [Tomt spor på lydbåndet—Red.] Depresjon, frykt, jeg vet hva dette. . . [Søsteren snakker til broder Branham.] Stakkars lille menneske, hun sa hun aldri har hatt fred i livet. Det samme som jeg. . . Kan ikke sove, nervøs, spenninger.

²⁴³ Kjære Gud, vær mitt vitne, Herre, på at jeg har fortalt Sannheten. Hvor jeg føler med denne lille kvinnen! Jeg ber, Gud, at Du må sende til henne, i kveld, den strimen av tro fra oven som vet at Du er forpliktet på Ditt Ord, og Du vil holde hvert Ord. Må Himmelens Gud ta denne frykten vekk fra min søster. Og jeg adlyder Deg ved å legge hender på henne og fordømme det. I Jesu Kristi Navn, må det komme ut av henne. Amen.

²⁴⁴ Nå, se søster, tro meg nå, om du kan starte rett herfra, ved korset. Fra denne kvelden, fornekt at du har det. Ser du, gå videre og si, “Jeg har det ikke lenger,” og det vil forlate deg.

²⁴⁵ Søster Palmer. [Søster Palmer snakker til broder Branham—Red.] Ja. Vår søster, søster Palmer; hennes ektemann er en veldig kjær venn av meg, en forkynner fra Georgia eller Alabama, Georgia—Georgia. Og hun kom opp til tabernaklet. . .

De kjører, når jeg forkynner oppe på tabernakelet, femten hundre miles for å høre ett møte. Broder Palmer mistet kontroll på bilen sin, eller gutten, en, da de rundet et hjørne, og de hadde en kollisjon. Hun har fått en følge av det.

La oss be.

²⁴⁶ Kjære Gud, befri denne Din tjener, hans lille kone, lojal, sann, liten tjener i Kristus, jeg ber, Gud, idet jeg legger mine hender på henne, med min broder Jack Moore her, at Du må helbrede henne og gjøre henne frisk. I Jesu Navn. Amen.

Gud velsigne deg! . . . ? . . .

²⁴⁷ I høyre fot, og du står for ham? Hans lille gutt er forkroplet, han har fått en smerte i sin mage og rygg.

La oss be.

²⁴⁸ Kjære Gud, la den snøhvite Duen senke Seg ned i hans hjerte akkurat nå, "Såret for våre overtredelser, knust for vår misgjerning, ved Hans sår er vi helbredet." Jeg ber om at dette blir slik for vår broder og for hans lille sønn, i Jesu Kristi Navn. Amen.

²⁴⁹ Alvorlig hodepine-smerter, og en ben-sykdom som plager ham når han arbeider.

²⁵⁰ Kjære Gud, gi Din helbredende velsignelse over denne unge mannen, idet vi som Guds tjenere legger våre hender på ham. I Jesu Kristi Navn. Amen.

²⁵¹ Hun har et dame-problem, kvinnelig, og hun ønsker også Dåpen i den Hellige Ånd.

²⁵² Kjære Gud, idet jeg gir Deg denne bønnen av tro for denne lille damen, må kvinne-problemet bli borte, må Dåpen i den Hellige Ånd komme på en Dues vinger, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Gud velsigne deg, søster.

²⁵³ Utvekst på øyet hans, og for hans kjærlige følgesvenn.

²⁵⁴ Kjære Gud, Du kjenner menneskenes hjerter. Jeg ber Deg Far, i Jesu Navn, at Du må oppfylle denne forespørselen som denne broderen har bedt om; og vår lydighet til Ditt Ord ved å legge hender på ham. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Gud velsigne deg, broder.

²⁵⁵ Hun har en utvekst i sin venstre side, og hennes stemme er også dårlig.

²⁵⁶ Kjære Jesus, jeg ber at du må helbrede denne søsteren; legger hender på henne i Jesu Kristi Navn, at hennes helbredelse vil finne sted. Amen.

Gud velsigne deg, min søster.

257 Selvfølgelig, søster, jeg ser ditt problem, hovent lem. [Søsteren snakker til broder Branham—Red.] Nyre, blære, og en ankel vridd ut av ledd.

258 Åh Far, Gud, helbred denne dyrebare kvinnen, Herre, jeg ber, idet jeg legger hender på henne i Jesu Kristi Navn. Amen.

259 Gud velsigne deg, søster; det er veien, det vil bli gjort.

260 Dere hører det, gjør dere ikke, på mikrofonen? Hvem enn som er på. . . teknikeren, om du vil skru den opp bare lite grann, forsamlingen kan høre deres vitnes- . . . eller hva de sier når de kommer forbi. Vær i bønn for dem når dere hører det; når jeg begynner å be, be dere med meg.

261 Kjære Gud, jeg ber for denne vår søster, at Du må helbrede henne, kjære Gud. Vi gjør dette fordi det er Din befaling. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Velsigne deg, søster.

262 Kjære Gud, Du hører det vitnesbyrdet, Du hører hva fienden har gjort mot henne. Vi prøver å ta Jesu Navn og beseire denne fienden; han er allerede fordi den knuste, sårede Duen falt i gulvet i Guds Hus med et Budskap, "Det er over!" Gi det, må hun tro det, Far, i Jesu Navn.

263 Kjære Gud, jeg ber at Du må helbrede denne vår søster. Må Guds Due vitne for henne i kveld at Han gjorde det for henne, så hun kunne bli frisk. I Jesu Navn. Amen.

264 Kjære Gud, jeg legger mine hender på min broder som står her. Han hadde nok tro til å komme så langt, Herre, må han nå motta sin helbredelse og gå til plassen sin frisk. I Jesu Navn.

265 Kjære Gud, jeg ber for vår broder, legger hender på ham. Hjelp, kjære Gud, at Guds tro vil synke ned akkurat på dette tidspunktet; og bli som Abraham, kalle de ting som er, som om de er—ikke er, for Gud ga løftet. I Jesu Navn. Amen.

Gud velsigne deg.

266 Kjære Gud, Du er den Ene som kan ta den riktige avgjørelsen. Jeg ber, kjære Gud, siden denne unge damen ba om dette, må hun motta det i Jesu Kristi Navn. Amen.

267 Kjære Gud, jeg legger mine hender på vår søster i lydighet til hva Du sa å gjøre. Dette tar oss tilbake mange år, Herre, siden vi arrangerte en bønnekø som denne; men vi vet hva som skjedde da, vi vet Du er den samme Gud i dag hvis folk kan ha den samme tro i dag. Jeg ber i Jesu Navn for vår søsters helbredelse. Amen.

268 Kjære Gud, jeg legger mine hender på min broder her og ber om hans helbredelse, i Jesu Kristi Navn. Amen.

269 Far, jeg bringer foran Deg i kveld denne vår søster, og legger mine hender på henne for å vise at jeg står som et vitne

om Din styrke, står som et vitne om Dine visjoner, Ditt Ord, og jeg er et vitne at Du er Gud. Og jeg legger hender på henne i lydighet til min Guds Ord, og ber om hennes helbredelse. Amen.

270 Kjære Gud, jeg legger hender på min broder på samme måte, som et vitne om Din styrke ber jeg om hans helbredelse i Jesu Kristi Navn. Amen.

271 [Tomt spor på lydbåndet—Red.] “Hva?”

272 Hun sa, “Helbrederen.” Sa at “En mann oppe fra et sted, oppe i Arkansas, hadde blitt helbredet den morgenen, en blind skomaker.” Dere kjenner historien. Den hadde vært på radioen.

273 Og jeg sa . . . jeg tenkte . . . jeg spilte rollen som en hykler. Jeg sa, “Du tror ikke at det er Sannheten?”

274 Hun sa, “Jo, sir, jeg gjør det.”

275 Og jeg sa, “Tror du i denne tid at Gud ville gjøre noe som det, når . . .”

276 Hun sa, “Sir, jeg lyttet til det religiøse programmet.” Hun sa, “Jeg er en kristen.” Hun sa, “Jeg lyttet til programmene, jeg hørte den mannen der oppe som ble helbredet denne morgenen, den blinde skomakeren. De kastet han ut av kirken, han laget så mye bråk, en kirke til en annen. Med hatten sin på en stakk, snurret den rundt, og løp opp og ned i kirkene, alle i byen, og ropte, ‘Jeg er helbredet! Jeg er helbredet!’ En blind skomaker.”

277 Jeg sa, “Tror du det?”

278 Og hun sto der en liten stund, var et slags duskregn, hun sa, “Sir, om du kan få meg inn der han er, så vil jeg finne min Far.” Da følte jeg meg omtrent slik som *det*.

279 Jeg sa, “Kanskje jeg er den du ser etter.”

280 Hun sa . . . grep tak i meg ved jakkeslaget, hun sa, “Er du Helbrederen?”

281 Jeg sa, “Nei, søster, men jeg er broder Branham.”

282 Hun sa, “Ha nåde!”

Jeg tenkte på stakkars gamle blinde Fanny Crosby, “Når på andre Du kaller, gå meg ei forbi.” Ser dere, Han hadde helbredet en, Han kunne helbrede henne.

283 Jeg la hendene mine over øynene hennes, jeg sa, “Kjære Jesus, en dag kom et gammelt værbitte kors humpende nedover gaten, skuldrene med blod rennende ut av dem, den lille skrøpelige kroppen som bar det falt under tyngden. En farget mann med navn Simon, fra Kyréne, kom bort og tok opp korset, hjalp Ham å bære det. Jeg er sikker på Du husker det, Far. Og et av hans barn vakler her i mørket, jeg er sikker på Du forstår.”

284 Hun sa, “Ære være Gud! Jeg kan se!” Hm-hmh.

285 Jeg sa, “Kan du se?”

286 Hun sa, “Ja, sir.”

287 Jeg sa, “Tell de lysene.” Og hun telte dem. Jeg sa, “Hvilken farge har jeg på dressen?”

288 Sa, “Du har på en grå dress, med et gult slips.” Det var det, hun kunne se.

289 Åh, Gud respekterer ydmykhet. Hm-hmh.

*Dette i seg selv er det som vil gjøre, og tilveiebringe,
den enorme seieren i den Guddommelige Kjærligheten.*

290 Kjære Gud, ha nåde og helbred min søster, i Jesu Kristi Navn. Amen.

291 Kjære Gud, idet jeg tar denne svake, rynkete hånden, bare Du vet hva som har passert gjennom her. Jeg ber, kjære Gud, at den samme hånden jeg fikk i kveld vil omfavne slik de svake hendene til Simon den dagen, “Herre, la Din tjener dra herfra i fred, for jeg ser nå Din frelse.” Må Det komme over henne, Herre, Din frelse, og gjøre henne frisk i Jesu Navn. Amen.

292 [Tomt spor på lydbåndet—Red.] På *Rettsaken*, hvorfor, herr Vantro anklaget Jesus Kristus. Husker dere *Rettsaken*? Hvordan den. . . De hadde advokatene og alt, og hvem som sto for hvem. Og vi hadde den—den offentlige anklageren, satan, som skulle straffeforfølge; hvordan, rettsaken var ført.

293 Og han sa, en, herr Tviler, han kom opp, han sa, “Jeg hørte en predikant si, ‘Salv den syke med olje, Bibelen sier det.’ Jeg ble salvet med olje, ble ikke helbredet. Den andre sa, ‘legg hendene på de syke, de skal bli helbredet.’” Han prøvde å rettsforfølge.

294 Men da vitnet kom fram, her var det, “Gud fortalte dem, sa, ‘Du har blitt. . .’” Han sa, “Det har gått seks måneder siden jeg fikk hender lagt på meg, og Ditt Ord sier at ‘Legg hendene på de syke og de skal bli helbredet.’ Og hender ble lagt på meg av en av Dine salvede tjenere, og jeg har ikke blitt helbredet enda. Derfor, er Du falsk og en hykler, for Ditt Ord betyr ikke det Det sier.”

295 Så da vitnet kom opp, var det sanne dette, at “Hans Ord er sant. Han sa aldri *når* Han ville gjøre det, Han sa, ‘Disse tegn skal følge dem som tror; om de legger sine hender på de syke, *skal* de bli helbredet.’ Skjønner? Ser dere, det var det Han sa, ‘De *skal* bli helbredet.’ Så enten det er en brå helbredelse som bare skjer straks som *dette* eller om det bare er å adlyde Gud, det er opp til Ham i individet. Skjønner? Men hvis individet tror Det, bryr jeg meg ikke om hvor lang tid det tar. Han sa til Abraham, ‘Du skal få en baby ved Sarah.’ Babyen kom ikke før om tjuetue år. Han fortalte Noah det ‘kom til å regne.’ Noah fikk vannflommen. . . arken bygd for vannflommen, mange, mange år før vannflommen kom, men han visste det kom til

å regne. Bibelen sier, 'Troens bønn skal frelse de syke, og Gud skal reise dem opp.' Når? Han sa ikke det. Gud er rettferdig, Han er sann, bare les hva Hans Ord sier."

²⁹⁶ Det er det jeg har gjort i kveld, lagt hender på de syke. Nå, jeg tror at hver enkelt av dem vil bli helbredet. Jeg tror, hver eneste av dem. Tror dere det samme? Tro nå for disse lidende menneskene.

²⁹⁷ Det er en liten dame her, det ser ut som jeg burde kjenne, jeg ba for henne i går kveld, der ute i bønnekøen. Hva er hennes navn? Chambers...Chambless. Om den lille damen ville ha levd—ville ha levd normalt, ikke hadde vært lidende, ville hun virkelig vært en vakker kvinne. Og hun sitter der nå, skjelvende. Kjærlig, fin ånd i jenta. Og hun sitter der med krampetrekninger som *dette*. Åh, hvor det knuser mitt hjerte. Hvor jeg skulle ønske. . . bare hvor jeg ville!

²⁹⁸ Her er en liten baby, dame sitter her og holder den. Dens lille tunge henger ut, dens lille kropp lider. Hva om det var min lille Joseph? Hva om det var mitt lille barnebarn Paul? Hva om det var Rebekah som sitter bak der, eller Sarah? Hva om fru Simpson her var min kone Meda? Denne unge mannen som sitter her var Billy Paul? Denne eldre kvinnen som sitter her var min mor? Husk, det er noens baby, noens søster, noens datter, og noens sønn. Skjønner? Jeg er deres broder, Han er vår Frelser. Alt jeg kan gjøre er. . . den tro jeg har fått tilbys på deres vegne. Det er alt jeg vet.

²⁹⁹ Nå, Herren kan vise meg en visjon, Han kunne fortelle meg hva som er i veien med hver og en av dem. Jeg kan bevise det for dere, ser dere, dere vet det. Men det helbreder dem ikke. Det helbreder dem ikke. Nei, det er nødt til å være noe lagt i dem, ser dere. Og jeg håper. . .

³⁰⁰ Som jeg kunne gå opp her og ta hver enkelt av dere og døpe dere i Herren Jesu Kristi Navn, det vil ikke forlate deres synder. Nei, nei! Nei, jeg tror ikke på vanndåp i Jesu Kristi Navn til gjenfødelse; jeg tror Blodet er gjenfødelse, ser dere, ikke—ikke vannet. Men, ser dere, jeg kunne døpe og døpe, men du går bare ned som en tørr synder, kommer opp som en våt en; ser dere, før du fullstendig har omvendt deg. *Omvend dere*, og bli så døpt i Jesu Kristi Navn. Skjønner? Og det er der jeg er annerledes enn Oneness-bevegelsen. Ikke dåp til gjenfødelse, nei; jeg tror det er Blodet som renses, ikke vannet. Skjønner? *Omvendelse*, og så bli døpt i Jesu Kristi Navn.

³⁰¹ Nå går jeg ned for å be. Og disse mennesker er like mye for dere som de er for meg, kanskje til og med flere slektninger i den køen.

³⁰² Nå la oss alle stå sammen, og deres hender i tro, og min hånd i tro, bringe ned hendene til Herren Jesus for å legge på disse stakkars forkrøplede menneskene. Vil dere be med meg?

303 [Tomt spor på lydbåndet—Red.] De med lommeørklær som er for de syke og de plagede, dere kan få dem rett etter møtet. Nå hjelp meg be for disse, vil dere?

304 Gud, vi takker Deg, Herre, for hva Du har gjort i kveld. Vi takker Deg på forhånd for helbredelsen til alle personene som kom gjennom køen. Kjære Gud, jeg ber over disse lommeørklærne, kanskje for noen som ikke engang kunne komme til møtet, og deres kjære brakte lommeørklærne. I Bibelen er vi lært at de tok fra kroppen til Paulus, lommeørklær eller forklær. Nå, de menneskene der tilbake hadde levd i Ditt nærvær, de hadde sett Deg på gaten, de hadde sett Deg i sitt møte, og de hadde sett Din samme Ånd på Paulus. Og de visste det ikke var den mannen, det var Din Ånd som dominerte hans liv, for vi ser at Paulus gjorde de samme tingene som Du gjorde.

305 Og nå, Herre, menneskene i denne tid ser den samme Gud som lever i Sin Menighet med Sitt folk. Og de har tatt med disse lommeørklærne, så de kan bli tatt med herfra til deres kjære. Gi, Gud, at hver og en av dem må bli helbredet på Din egen måte. Vi ber ikke om at noen bestemt ting skal bli gjort på noen bestemt måte eller noen bestemt art; vi bare ber, "På Din egen måte, Far, helbred dem." Til Guds ære, legger jeg frem denne trosbønnen over det. I Jesu Kristi Navn. Amen.

306 Jeg har hatt en vidunderlig tid med fellesskap rundt deres tro, deres nærvær i Jesus Kristus. Dette vil være et møte som jeg vil huske lenge for hva som skjedde: kjærlighet, samarbeid, fellesskap.

307 Og nå, til vi møtes igjen, må Himmelens Gud veilede dere. Han Som får stjernene til å skinne klart om natten for å lyse opp stien når det begynner å mørkne, må Han opplyse din sti med Stjernen fra Betlehem for å veilede deg til et fullt overgitt liv i Hans Ord, er min bønn.

Til vi møtes, til vi møtes,
Til vi møtes ved Jesu føtter;
Til vi møtes, til vi møtes,
Gud være med deg til vi møtes igjen.

308 Nå la oss stå. *Min tro ser opp til Deg! . . . ? . . . Jeg . . . vel, jeg vil forandre det. Jeg tror det er fint. (Unnskyld meg.)*

Min tro ser opp til Deg,
Du Golgatas Lam,
Guddommelige Frelser!
Nå hør meg mens jeg ber,
Ta all min synd bort,
Åh la meg fra denne dag
Være helt Din!

309 Nå la oss ta hverandre i hånden mens de synger.

Mens livets mørke labyrint jeg går,
 Og sorger rundt meg spres,
 Vær Du min Veileder;
 Befal at mørket vendes til dag,
 Tørk sorgens tårer vekk,
 Heller ikke la meg noen gang komme bort
 Fra Din side.

310 Føler deg bedre nå, gjør du ikke?

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

Nå på en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

311 Det er vårt avsluttende budskap for denne kampanjen.

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

312 Bøyer vårt hode. Mens hjulene nynner en sang på veien
 hjem, jeg stoler på det vil...dere vil høre nynningen fra
 hjulene, duringen fra motoren.

På en snøhvit dues vinger,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

[Broder Branham begynner å nynne koret—Red.]

...due,
 Sender Gud Sin rene, søte kjærlighet,
 Et tegn fra oven,
 På en dues vinger.

313 Med deres hoder bøyd, gir jeg dere til deres...broder
 Noel.

PÅ EN SNØHVIT DUES VINGER NOR65-1128E
(On The Wings Of A Snow-White Dove)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld, den 28 november 1965, ved Life Tabernacle i Shreveport, Louisiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org